

Lord
genaamd
De groote

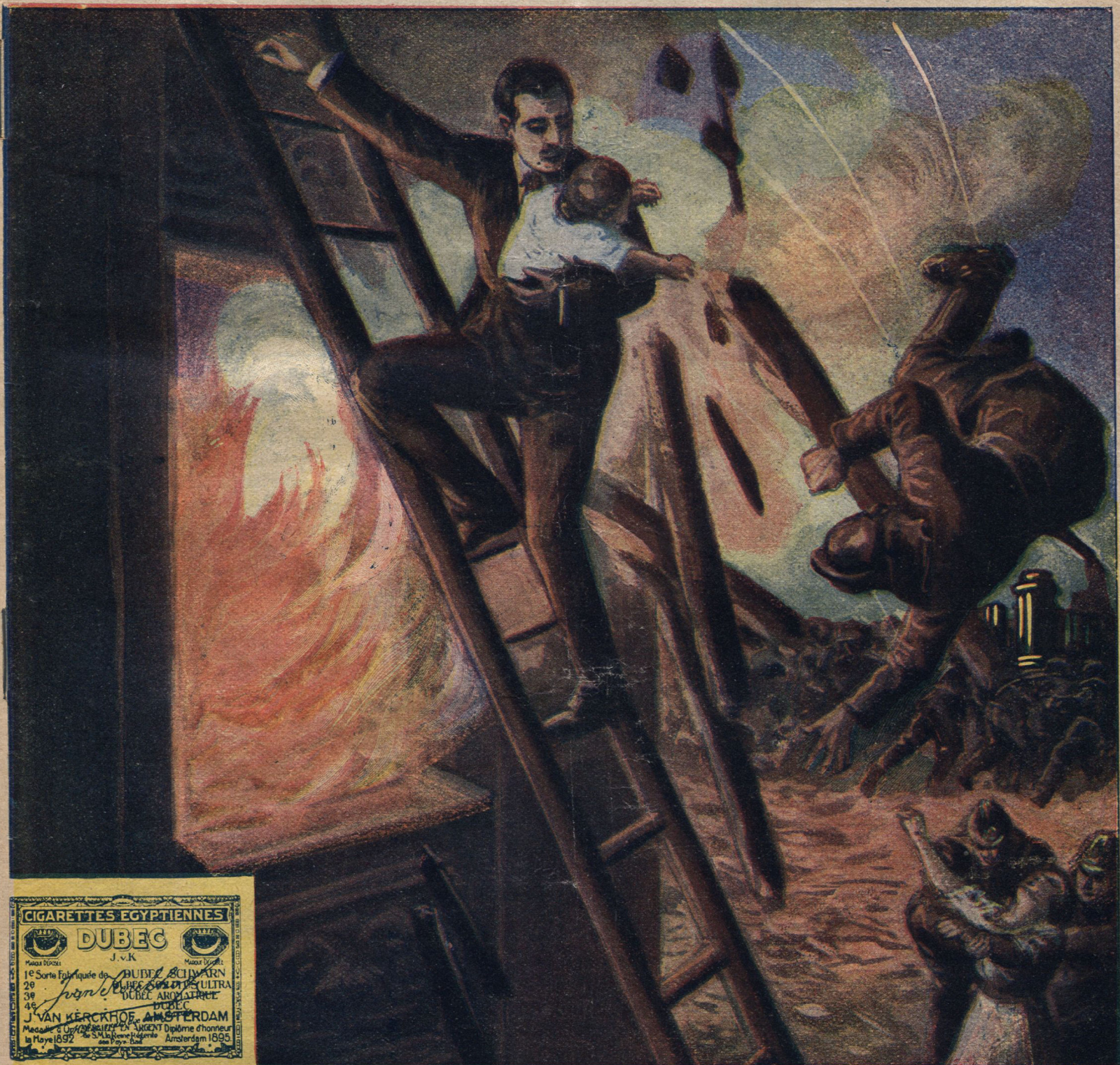

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 550

Voor Afbraak Verkocht

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

VOOR AFBRAAK VERKOCHT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Twee schavuiten.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 302
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 238
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van den afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was reeds twee maanden geleden, dat John Raffles, alias Lord Edward Lister in gezelschap van zijn vriend Charles Brand zijn intocht weer had gedaan in de Engelsche hoofdstad, waar zij hun fraaie woning, aan Regentpark gelegen, als naar gewoonte hadden betrokken.

Ofschoon de gentleman-inbreker in dien tijd weinig of geen avonturen had beleefd, was zijn tijd toch dermate in beslag genomen geweest, dat hij geen tijd had gehad zijn belofte, om Miss Violet Higgins, het meisje, waarmede hij in het badplaatsje aan de Rivièra had kennis gemaakt, weer eens op te zoeken, te kunnen nakomen.

Bovendien hadden andere zaken hem zoodanig in beslag genomen, dat hij er zelfs heelemaal niet meer aan had gedacht, totdat hij op zekeren dag er aan herinnerd zou worden en wel op een wijze, die hem weer in zeer nauw contact bracht met het meisje en een harer vriendinnen.

Op een mooien avond zat Raffles in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen met zijn vriend Brand in het clublokaal van de Windsor-club aan een hoektafeltje met nog twee andere heeren kaart te spelen.

De groote zaal lag bijna geheel in het dui-

Raffles 550.

ter. De groote lichtkroon was niet ontstoken en in de zaal brandden slechts vier electriche lampen, overschaduwde door groene, melkglazen kappen boven de leestafel.

Verder stond er een enorm groote schemerlamp, waarin eenige sterke lampen gloeiden, in den hoek bij het speeltafeltje en wierp haar licht over het groene speeltafelblad en de heeren, die er om heen zaten.

De spelers waren alle vier in avondkleeding, bestaande uit rok, wit vest, wit zijden overhemd en witte das. Bijna alle lichtstralen werden opgevangen en weerkaatst door het wit van het linnen en de scherpe, markante koppen, die boven de hagelwitte boorden uitkwamen.

Scherp staken de trekken der spelers af tegen het donkere behang en het was alsof de koppen uit ivoor gesneden waren met oogen, die er in als zwarte kolen gloeiden.

Geen geluid werd gehoord. De spelers spraken niet, slechts nu en dan viel er een woord, dat betrekking had op het spel. In de zaal bewoog zich niets dan de handen der spelers, die de kaarten hanteerden, terwijl er overigens slechts één clubbediende aanwezig was, die geruischloos een tweede speeltafeltje in een anderen hoek gereed maakte.

Er heerschte die weelderige, kalme atmosfeer aan dergelijke instellingen, die het monopolie van Engeland schijnen te zijn, eigen.

Het binnentreden van het tweede groepje, eveneens bestaande uit vier heeren, bracht eenige levendigheid in het beeld, maar toen ook dit viertal gezeten was en de kaarten gecoupeerd, heerschte er weer dezelfde eigenaardige geluidloosheid, die voortduurde tot de avond bijna verstreken was.

Tegen middernacht werd het spel aan het tafeltje, waaraan Raffles en Brand gezeten hadden, afgebroken en de spelers verwijderden zich, om in de hall hunne overjassen aan te trekken en hoeden op te zetten.

Was het verschil tusschen de vier spelers in de zaal weinig opvallend geweest, in de hall kwam dit beter uit.

Raffles en zijn vriend, beiden aristocratisch van de punten hunner voeten tot de kruin van hun hoofd, staken sterk af tegen hun partners, die, nu zij in de hel verlichte hall stonden, er lang zoo gunstig niet uitzagen.

Bovendien waren hun gedragingen ook van geheel anderen aard. Beiden waren druk, bewegelijk en spraakzaam, dit laatste niettegenstaande zij weinig antwoord op hun opmerkingen ontvingen.

Toen het viertal gekleed was, ging men de breede gang door, de trappen af naar beneden, dwars de vestibule door.

Daar wendde Lord Lister zich om, evenals zijn vriend Brand en reikte de hand ten afscheid aan de twee anderen.

„Adieu, mijnheer van Brixen, adieu, mijnheer Fournier,” klonk zijn heldere, sonore stem. Handen werden gedrukt, buigingen gemaakt en de groote spiegeldeuren werden opengezwaaaid om hen doorgang te verleen.

Beneden, naast het trottoir stond een groote, donker blauw gelakte limousine met een reusachtigen chauffeur achter het stuurrad.

Toen het portier achter Raffles en zijn vriend dichtklapte, stonden de andere twee boven aan de hardsteenen trappen van de stoep nog te buigen als goed gesmeerde knipmessen.

„Dat gebeurt me niet meer,” zei Raffles tot zijn metgezel, zoodra de auto zich in beweging zette en geruischloos voortschoof door de straten. „Ik ben er nu in gevlogen, maar een volgenden keer vlucht ik, er moge gebeuren wat wil.”

„Ja, Edward, ik vind het ook beiden onaangename menschen; ik denk, dat beiden echte parvenu's zijn. Ik begrijp niet, dat ze niet gedebaloteerd zijn.”

„Ik ook niet, Charly,” hernam Raffles, „ik kan je wèl vertellen, dat als ik hier geweest was, ik er voor gezorgd zou hebben, dat ze niet als lid in onze club waren aangenomen. Ik vind, dat door dergelijke lui als lid toe te laten, het gehalte van onze club achteruit moet gaan.”

„Wat zijn het eigenlijk voor lui Edward? Weet jij dat ook?” vroeg Brand. „Ik bedoel, weet je ook of ze zaken doen of althans gedaan hebben, of op welke manier ze anders aan hun geld zijn gekomen, want ze schijnen me toe nogal ruim bij kas te zijn.”

„Ik weet het niet, Charly,” antwoordde Raffles hierop, „maar dat kunnen we gauw genoeg te weten komen. We zullen, als we straks thuis komen, ons register eens opslaan en het doopceel der heeren lichten. Als er iets niet in den haak mocht zijn, nu, dan zijn ze nog niet van me af.”

Brand keek zijn meester en vriend eens van terzijde aan, glimlachte en zei:

„Ik twijfel er geen oogenblik aan, Edward.”

Hierop verzonken beiden in stilzwijgen, dat voortduurde tot de auto voor de deur van het fraaie huis in Regentspark stilhield.

De beide heeren stegen uit en betraden de vestibule, nadat door Gaston de deur geopend en het elektrische licht ontstoken was.

De vestibule was van marmer, zoowel de wanden als de vloer. Eenige in zware zwarte lijsten gevatte tegeltableaux hingen aan de muren en braken de eentonigheid van het wit, terwijl op de marmeren treden van de trap, die naar de hall leidde, een dikke, rood peluchen looper lag, welke elken voetstap smoorde.

De hall was met donker Slavonisch eikenhout beschoten. Er stond een fraai gebeeldhouwde rustbank, stoelen en tafels, terwijl een haard aan een der wanden, waarom heen eenige diepe fauteuils stonden, een gezellig zitje bood.

Uit dit alles bleek, dat het huis niet overdadig, maar met smaak en waardige luxe was gemeubileerd. Dit was waar te nemen, toen de beide vrienden met de lift naar een hooger gelegen étage gingen, waar dezelfde fijne smaak in de stoffeering der verschillende kamers viel te constateeren.

Slechts één kamer maakte hierop een uitzondering. Het was het vertrek, waar de beide vrienden gewoon waren te zitten, wanneer zij arbeidden.

Niet dat dit vertrek slordig of ook maar eenigszins verwaarloosd was! Integendeel! Het was er zoo mogelijk nog ordelijker, nog netter dan elders. Maar dit vertrek miste elke overdadige luxe. Het was eenvoudig gemeubileerd, half als kantoor, half als heerenkamer.

Het was beschoten met donker eikenhout, terwijl de wanden grootendeels schuil gingen achter groote, volgepropte boekekasten en open kasten, waarvoor gordijnen hingen. Een groote haard stond in het midden van een der wanden, terwijl een laag rond tafeltje met een paar diepe clubfauteuils daar een intiem hoekje hadden getooverd.

Verder stond in het midden van de kamer een langwerpige, gladgeboende eikenhouten tafel, waarop een aantal werken waren ge-

rangschikt tusschen een paar marmeren, fraai bewerkte boekensteuners, en ten slotte twee groote bureaux-ministres, met elk een boekenmolen daar vlak naast.

Aan deze lessenaars waren de vrienden gewoon te werken.

Als men zich over het woord werken verwonderen mocht, dan diene ter opheldering, dat er in dit huis veel arbeid werd verricht.

Raffles, die hier onder den naam Lord William Aberdeen woonde, had het zeer druk. Hij stond algemeen bekend als een groot filantroop, niet in theorie, maar in practijk en het gebeurde maar zelden, practisch gesproken nooit, dat een of andere instelling van liefdadigheid of een particulier persoon zijn hulp te vergeefs inriep.

Een kort onderzoek was hem steeds voldoende en wanneer hem gebleken was, dat de gevraagde hulp noodig was, dan werd het onderzoek binnen enkele dagen gevolgd door een gift in contanten, die den begunstigde er gewoonlijk voor geruimen tijd, zoo niet voor goed, bovenop hielp.

Deze werkzaamheid als filantroop bracht natuurlijk de noodige administratieve rompslomp mede, maar er viel nog ander werk te verrichten ook. Er moest ook gezorgd worden, dat het kapitaal van den lord door deze vele en groote gaven niet uitgeput raakte. Want, men weet het, niet waar? waar afgaat en niet bijkomt, dat raakt op.

Dat het kapitaal van Lord William Aberdeen niet oprakte, daar zorgde Raffles voor. En daar deze beide één waren, kan men zich gereedelijk voorstellen, dat aan de lessenaars vaak heel hard gewerkt werd.

Er viel echter nog ander werk te verrichten. Was de arbeid aan de schrijftafels die wij voorbereidende werkzaamheden zouden kunnen noemen, afgeloopen, dan werd overgegaan tot het practische gedeelte en dat was van niet minderen omvang.

Dan werd de kap van de lessenaar over de papieren getrokken, dan werden de stoelen opzij geschoven en de vulpenhouders en schrijfmachine opgeborgen. Dan trokken de beide vrienden er op uit, om onder een zeker gedeelte van de bevolking angst en schrik te verspreiden, daar Raffles dan optrad als een soort wrekende engel, een *Deus ex machina*, die de brandkasten van hen, die nimmer iets voor hunne arme, misdeelde evenmenschen over hadden, met verbluffend gemak opende en er uit nam, zoo veel als hij noodig oordeelde, om dat te geven aan hen, die zijn hulp hadden ingeroepen.

Raffles, alias Lord Lister, die er een wetboek voor zich zelf op na hield, waarin slechts één wetsartikel was geschreven, met één woord, het veelzeggende: RECHTVAARDIGHEID, plaatste zich door deze daden boven de geschreven wetten en kwam daardoor

herhaaldelijk in botsing met de justitie en haar dienaars: de politie.

Vooraf had hij zich één man tot vijand gemaakt, namelijk de Hoofd-inspecteur Phileas Baxter van Scotland Yard, een overigens niet onbekwaam detective, die het nochtans jammerlijk moest afleggen tegen het dieven-genie van Raffles, die voor hem in den loop der jaren een schrikbeeld, een ware nachtmerrie was geworden.

Nog nimmer was het den inspecteur gelukt de hand te leggen op dezen man, die bovendien herhaaldelijk met hem de spot dreef en waardoor hij zich den bijnaam van den Grootten Onbekende had verworven.

De werkzaamheden in den huize Aberdeen waren dus niet gering. In de eerste plaats moest de Groote Onbekende er voor zorgen de Onbekende te blijven en dus zorgvuldig elk contact met Scotland Yard te vermijden, dan had hij steeds te zorgen voorzien te zijn van de nieuwste uitvindingen op inbraakgebied, hetgeen hem in staat stelde zijn werk te kunnen blijven uitoefenen, ten spijt van de nieuwste vindingen der brandkastfabrikanten. Verder had hij een uitgebreid personen- en zakenregister bij te houden, waarin de noodige gegevens verwerkt stonden, welke hij noodig had om te weten waar hij de bronnen van inkomsten voor zijn liefdadigheidswerk kon vinden.

In het een en ander werd hij trouw bijgestaan door zijn vriend en secretaris Charles Brand, die zijn factotum kon worden genoemd en die het reeds zeer ver gebracht had in de geheimen van het vak. Hij werd slechts door een zekere zenuwachtigheid verhinderd het daarin even ver te brengen als zijn vriend, wiens reusachtige koelbloedigheid spreekwoordelijk was, een eigenschap, waaraan hij het in hoofdzaak te danken had, dat nog nimmer de politie blijvend de hand op hem had kunnen leggen.

Onmiddellijk nadat de vrienden thuis waren gekomen en zich ontdaan hadden van hun overjas, hoed en stok, waren zij naar dit werkvertrek gegaan, hadden hun rok uitgetrokken en een gemakkelijk zittend huisjasje met tressen aangeschoten over hun uitgesneden vest, om vervolgens een sigaret op te steken, dat de laatste en noodzakelijkste voorbereiding voor hun werkzaamheden scheen te zijn.

Het duurde niet lang of van de breede, eiken planken aan den wand van achter de donkergroene gordijnen vandaan, hadden zij elk een der keurig gerangschikte mappen genomen, om daarin na te zoeken wat zij weten wilden.

Op een blocnote naast hen maakten beiden nu en dan aantekeningen.

Terwijl zij hiermede bezig waren, kwam Gaston, de oude kamerdienaar van mylord op een dienblad twee Whiskey's Soda brengen,

hetgeen de avondrank der vrienden scheen te zijn.

Na een half uur werken waren zij blijkbaar bijna gelijktijdig gereed.

Raffles keek het eerste op, nam een teug uit zijn glas, dampte een zware wolk tabaksrook naar de zoldering en bleef daarnaar, in gedachten verdiept, zitten kijken.

Brand schreef nog eenige minuten door, schoof toen zijn papieren terzijde en keek zijn vriend eens van terzijde aan.

Deze ving dien blik op en beide keken elkaar door een half toegeknepen ooglid aan.

Dit scheen zóó veelzeggend te zijn, dat beiden tegelijkertijd het hoofd begonnen te schudden.

Toen trommelde Raffles met zijn slanke vingers een marsch op het schrijftafelblad vóór hem en begon zacht tusschen zijn tanden te fluiten.

„Daar zullen we onze handen vol aan hebben,” merkte Raffles eindelijk op.

„Dat geloof ik ook,” antwoordde Brand, „ten minste als hetgeen jij hebt gevonden niet beter is dan wat op mijn aantekeningen staat. Wat heb jij?”

„Mij is gebleken,” hernam Raffles, „dat die twee kerels bij elkaar hooren en blijkbaar niet veel goeds in hun schild voeren. Wát dat precies is, weet ik nog niet, maar daar kom ik óók wel achter. In ieder geval staan zij met elkaar in verbinding en dat maakt een onderzoek altijd gemakkelijk.”

„Uit mijn aantekeningen blijkt, dat Signor van Brixen een Amerikaan is, ten minste hij is in dat land geboren, maar het schijnt dat zijn ouders van Belgische of Nederlandsche nationaliteit waren. Hij is naar Engeland gekomen, waar hij tamelijk kalm en eenvoudig heeft geleefd tot hij in aanraking kwam met Signor Fournier, een Franschman, geboren in Canada, die zich ook in Engeland heeft gevestigd.

„Nadat zij met elkaar in aanraking kwamen hebben hun zaken een groote vlucht genomen, want ofschoon niet bekend is geworden waarin zij handel drijven, konden zij aanzienlijke verbeteringen aanbrengen in hun levensstandaard.

„Tot zoover is alles accoord, maar daarna wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van eenige verdachte feiten. Van Brixen, die weduwnaar is, wordt dikwijls in gezelschap gezien van jonge dames van knap uiterlijk, die hij van den trein haalt of er heen brengt, terwijl tevens wordt geconstateerd, dat, ofschoon hij met die jonge dames op zeer vertrouwelijke voet schijnt te staan, er nimmer een harer bij hem aan huis komt.

„Hij reist dikwijls met ze naar het conti-

nent of keert met een harer daarvan in Engeland terug. Telkens als men dit gezien heeft, neemt men hem waar in gezelschap van Fournier. Daarna valt steeds een verbetering in de financieele positie van den man te bespeuren.

„Tot zoover zijn mijn aantekeningen. Wat heb jij van Fournier, Charly?”

„Mijn aantekeningen zijn bijna gelijklopend aan die van jou, Edward,” antwoordde Brand. „Het is alsof het een duplicaat is. Ook Fournier, die ongehuwd is, wordt vaak gezien in damesgezelschap op stations, op booten en andere reisgelegenheden, terwijl hij er zeer goed schijnt bij te zitten.

„Wat zouden zij uitvoeren?”

„Ik weet het niet, Charly,” klinkt het tot antwoord, „maar ik vrees niets goeds.”

Brand keek zijn vriend een oogenblik scherp aan en alsof Raffles de onuitgesproken vraag in de oogen van zijn vriend las, knikte hij ernstig met het hoofd.

„Je wilt toch niet zeggen, dat”... begon Brand.

„Ja, dat wil ik wel, Charly,” hernam Raffles. „Het spijt me dat ik het zeggen moet, maar ik heb bijna de vaste overtuiging, dat we met een paar meisjeshandelaars te doen hebben.”

„Verschrikkelijk,” meende Brand. „Ik dacht dat dat kwaad zoo goed al de kop was ingedrukt.”

Raffles schudde het hoofd.

„Het lijkt er niet op, beste jongen,” zei hij, een versche sigaret aanstekend, „het lijkt er niet op. Die handel floreert zelfs en het schijnt wel, dat hoe meer moeilijkheden er aan die schandelijke bedrijven in den weg worden gelegd, hoe meer er aan verdiend wordt, want hoe meer menschen zich er aan wagen.

„Ofschoon ik de overtuiging heb, dat de kerels zich met dien handel inlaten, want, nu ik alles eens goed naga, heb ik verschillende dingen gezien en gehoord, die mij in deze meening versterken, wil ik toch nog eens een grondig onderzoek instellen en daarbij kan je mij prachtig helpen.”

„Uitstekend, Edward,” antwoordde Brand, „daar ben ik voor te vinden. Hoe meer ik van dat ongedierte kan opruimen, hoe liever ik het heb, zeg maar wat ik doen moet.”

Brand, die onder het uitspreken van deze laatste woorden een pijp had gestopt, begaf zich nu naar Raffles, trok een stoel bij den zijne en weldra waren de beide vrienden in een ernstig fluistergesprek gewikkeld, dat nog wel een half uur duurde, zoodat zij pas om half twee hun respectieve slaapkamers opzochten, om daar, na een welbesteden dag, van een gezonde nachtrust te gaan genieten.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een opgelost geheim.

In Goldhawke Road, een breede straat in het West End van Londen, stond een huis dat sterk afstak bij de overige huizen in de nabijheid.

De meeste dezer huizen waren moderne gebouwen, zoogenaamde „flat" woningen, welke het beste te vergelijken zijn bij onze bovenhuizen, maar dan op veel grootere, royalere schaal.

De meeste dezer huizen zijn zóó gebouwd, dat elke verdieping een reeks vertrekken bevat, welke zeer comfortabel zijn ingericht en die den bewoner gelegenheid verschaffen daar zeer luxueus te wonen, terwijl de onkosten beduidend geringer zijn dan wanneer men een geheel huis, een zoogenaamd house of state, bewoont.

Te midden dezer flatwoningen nu stond, geheel apart, omringd door een grooten tuin, zoodat het 's zomers bijna geheel schuil ging in een zee van groen en bloemen, een tamelijk laag huis, dat, daar het geheel met klimplanten was bedekt, den indruk maakte van een buitenhuis of villa. Het was lang niet nieuw en scheen ook niet bijzonder goed onderhouden te zijn, niet zoozeer wegens gebrek aan geld, maar meer uit zorgeloosheid of wegens gebrek aan de noodige bouwkundige kennis. Elk architect of bouwkundige zou het zeer zeker opgevallen zijn, dat de muren onder de klimplanten er zeer verdacht uitzagen en hij zou, wanneer hij daarover wat te zeggen had gehad, zeker het bevel hebben gegeven, dat deze planten er af moesten om de muren aan een grondige reparatie te onderwerpen.

Maar het scheen, dat niemand zich over de mindere of meerdere bouwvalligheid van het huis bekommerde en het stond daar vreemd, en een weinig romantisch te midden van die andere, moderne gebouwen, die zeer zeker sterker en degelijker waren, maar lang zoo'n romantisch aspect niet opleverden.

De eigenaar was Van Brixen, die meer dan tien jaar geleden het huis had gekocht. Het had den man heel wat moeite gekost om te worden toegelaten tot de goede gezelschapskringen, daar men allerlei vreemde dingen fluisterde omtrent het verkrijgen van zijn geweldigen rijkdom.

Maar ten slotte had toch het goud gezegevierd over alle mogelijke vooroordeelen.

Nu straalden, tot aan het dak, alle vensters in helderen glans en de nieuwsgierigen, die gelokt door de tonen der muziek voor het hek bleven staan, konden in de ruime vertrekken van het parterre-gedeelte de feestelijk uitgedoste gasten zich zien bewegen.

De rijke eigenaar had een tamelijk groot gezelschap uitgenoodigd en allen waren gaarne gekomen, want men wist, dat Van Brixen steeds uitmuntend zorgde voor de gezelligheid zijner gasten.

Heden had de heer des huizes, meer nog dan gewoonlijk, alles in het werk gesteld om het feest te doen slagen, want hij wilde de verloving van zijn dochter Annette met een handelsvriend, den heer Joseph Fournier, een Franschman van geboorte, vieren.

De bruidegom was jaren geleden in Londen komen wonen en had in deze stad tot dusverre een vroolijk jonggezellenleven geleid.

Hij was in kennis gekomen met van Brixen en het scheen, dat zij weldra samen zaken deden. Hierdoor was hij nu en dan bij zijn zakenvriend aan huis gekomen, had daar diens dochter ontmoet, die een lief meisje van werkelijk groote schoonheid was, had blijkbaar liefde voor haar opgevat en daar hij weldra er achter kwam, dat het moederlijk erfdeel, — want Mevrouw van Brixen was reeds jaren geleden gestorven, — niet onaanzienlijk was, had hij spoedig plannen gemaakt om met haar in het huwelijk te treden.

Nog niet zoo lang geleden had hij zich met zijn aanstaanden schoonvader als lid laten voorhangen in de Windsor Club, waar hij na eenige maanden als lid was toegelaten, iets dat waarschijnlijk niet het geval zou zijn geweest, wanneer Lord William Aberdeen, de vice-president der Club, aanwezig was geweest.

Intusschen hadden van Brixen en Fournier groote moeite gedaan de vriendschap te verwerven van den Engelschen pair en diens secretaris, die zij schenen te beschouwen als de bloem der Engelsche adel.

In hoeverre zij hierin waren geslaagd hebben wij in het vorige hoofdstuk kunnen zien. Dat het Raffles en Brand er alleen om te doen was hierdoor wat nader met de daden en handelingen van het tweetal op de hoogte komen, daarvan hadden zij niet het minste vermoeden, daar zij zich anders nog wel eens zouden hebben bedacht, om de vriendschap van hen beiden te zoeken.

Om diezelfde reden hadden Raffles en Brand thans de uitnoodiging van Fournier en van Brixen om het verlovingsfeest van eerstgenoemde met Annette, de dochter van laatstgenoemde, bij te wonen, aangenomen.

Beiden bevonden zich thans in hun groote limousine, welke als naar gewoonte door Henderson werd bestuurd, op weg naar Goldhawke Road.

Het zou echter nog geruimen tijd duren vóór zij daar aankwamen, want plotseling moest de auto stoppen voor een menschenmenigte, die zich in een der zijstraten van Huxton Street voor een huis had verzameld.

Terwijl Henderson, door luide signalen te geven, trachtte den weg voor de auto vrij te maken, keken Raffles en Brand nieuwsgierig uit het portierraampje naar de verzamelde menigte, om te zien welke reden daarvoor bestond.

Plotseling slaakte Lord Lister een kreet van verrassing, waarin eenige toorn was vermengd.

Zonder zich een oogenblik te bedenken rukte hij het portier van de auto open en sprong op straat, duwde met zijn ellebogen de vooraanstaande menschen opzij, waardoor hij menige verwensching naar zijn hoofd geslingerd kreeg, maar slaagde er in ten slotte het trottoir te naderen, waar een jong, knap meisje bleek als een doode, in de armen van een man lag, die haar blijkbaar opgevangen had, toen zij in zwijm viel.

Daar de man, die het meisje bijstond, er wel arm, maar zeer fatsoenlijk uitzag, wenkte hij hem op te staan en hem te volgen.

De man, die ongetwijfeld dacht, dat een bloedverwant van het meisje was komen opdagen en de groote auto zag, deed het en stapte met zijn lichten last in.

Raffles sloeg het portier weer dicht, trok de gordijntjes voor de nieuwsgierige blikken omlaag en gelastte Henderson verder te rijden.

Toen zij de straat uit waren nam Raffles de spreekbuis ter hand en gelastte zijn chauffeur om te keeren en naar Regentspark terug te rijden.

Binnen de tien minuten kwamen zij daar aan.

Onderweg vertelde de man wat er gebeurd was.

Het meisje, dat nog steeds niet bij kennis was, had in de straat geloopt, vlak vóór hem. Zij had zich daarbij eenigszins zonderling aangesteld. Het was alsof zij vreesde achtervolgd te worden, want zij keek herhaaldelijk met vreesachtige blikken om en hij had opgemerkt, dat haar de tranen uit de oogen stroomden.

Daarbij scheen zij zeer zwak te zijn, want zij was doodsbleek en stond op hare beenen te trillen; ook moest zij zich herhaaldelijk tegen de muren der huizen steunen.

Daar zij echter van niemand de hulp inriep, durfde de man, die een zeer fatsoenlijke opvoeding had genoten, haar niet naderen, maar bleef haar op eenigen afstand volgen.

Opeens zag hij haar wankelen. De oogleden sloten zich over de donker blauwe, treurig staande oogen en zonder een kík te geven, zakte zij in de knieën in elkaar en zou zeker op de straatsteen zijn gevallen, als hij niet

toegeschoten was, hetgeen nog net bijtijds was, om haar in zijn armen op te vangen.

Tot zijn groote verlichting was toen mylord gekomen, om hem met het meisje in de auto te nemen, want hij had waarlijk niet geweten, wat hij had moeten doen. Hij vreesde een oogenblik, dat zij in zijn armen zou sterven.

Met enkele welgekozen woorden dankte Raffles den man voor zijn optreden, dat hij zeer roemde, liet hem, toen zij aan zijn woning waren aangekomen, het meisje naar boven dragen en op een divan neerleggen.

Vervolgens informeerde hij naar zijn adres en liet hem gaan, na hem voor zijn tijdverzuim een bankbiljet van 5 pond sterling in de hand te hebben gedrukt.

Toen zij alleen waren, vroeg Brand aan zijn vriend:

„Wat zou dat geweest zijn, Edward? Zooals ik zie, is het Violet Higgins, die daar ligt. Hoe zou zij in zoo'n toestand gekomen zijn?”

„Dat is meer dan ik je op het oogenblik kan zeggen, Charly,” antwoordde Raffles, die bezig was zijn rok uit te doen en een lange witte jas aan te trekken, zooals de artsen in ziekenhuizen die wel dragen.

„Wat ga je doen?” vroeg Brand nu weer.

„Ik zal haar even onderzoeken,” zei Raffles, die van de geneeskunde zeer goed op de hoogte was en reeds menigmaal bij zich zelf, zijn vriend en ook bij anderen lichte operaties had verricht, met een handigheid en zekerheid, die menig chirurg hem zou hebben benijd.

„Help me even, Charly,” verzocht hij zijn vriend.

De divan werd nu in het midden van het vertrek geschoven, alle lichten aangedraaid en het meisje gedeeltelijk van hare kleeren ontdaan.

Terwijl hij hiermede bezig was, kwam het slachtoffer plotseling bij en haar eerste beweging, toen zij zich daar zoo in een kelder verlicht, keurig gemeubeld vertrek, half ontkleed zag liggen, was, op te springen en met een paar oogen, onnatuurlijk groot van angst en ontzetting uit te roepen:

„Help! Help! Ik wil niet! Ik wil dood! Ik wil sterven!”

Maar nauwelijks had zij zich daarbij omgewend en zag zij wie achter haar stond, of haar kreten verstomden en met een zucht van verlichting liet zij zich weer op de rustbank vallen.

Raffles wierp een dikke reisdeken over haar heen, trok een laag stoeltje bij en zette zich bij haar neer, terwijl hij Brand wenkte zich zoo lang te verwijderen.

Toen zij alleen waren, begon hij met het meisje gerust te stellen en deelde hij haar mede wat er met haar was gebeurd.

Violet brak in een tranenstroom los, die haar zeer scheen te verlichten, want weldra lachte zij door hare tranen heen en zocht de hand van Raffles, die zij aan hare lippen wil-

de brengen. Raffles echter wilde daarvan niet weten, maar drong er op aan, dat zij hem aanstonds zou vertellen wat er met haar geschied was.

Zij wilde hier juist een aanvang mede maken, toen zij hare oogen wederom sloot. Een doodelijke bleekheid bedekte opnieuw hare trekken, die juist weder een weinig kleur hadden gekregen en Raffles wist slechts, door haar een stimulans toe te dienen, te voorkomen, dat zij wederom bezwijmde.

Zij fluisterde hem een paar woorden in het oor.

Raffles keek even verwonderd op, maar drukte toen op den knop van een electriche bel en gelastte Gaston, die in de deuropening verscheen, aanstonds wat warme melk, koffie en sandwiches te brengen. Raffles drong op grooten spoed aan en toen een en ander op een zilveren dienblad werd gebracht, kon men het zonderlinge schouwspel waarnemen van een meisje, dat half zittend, half liggend op den divan, met woedende eetlust op de schaal met sandwiches aanviel.

Brand, die naar boven was gegaan, om op zijn kamer zoolang een paar tijdschriften in te kijken, had reeds drie kwartier gewacht, toen Gaston hem kwam vragen, of hij naar beneden wilde gaan, waar mylord op hem wachtte.

Brand voldeed onmiddellijk aan het verzoek en was niet weinig verwonderd, toen hij Raffles weer gereed zag staan om uit te gaan, terwijl Violet, die weer geheel hersteld scheen te zijn, te oordeelen naar de blos op hare wangen en het schitteren van hare mooie, donkerblauwe oogen, gekleed was in een fraai baltoiletje, dat, naar hij wist, afkomstig was uit de onuitputtelijke garderobe van Raffles, die voor vermommingsdoeleinden altijd een groote collectie kleeren, zoowel voor dames als heeren bij de hand had.

„De auto staat al voor, Charly,” zei Raffles opgewekt, „wil je zoo goed zijn Miss Violet Higgins heden avond te chaperonneeren? We gaan weer onze onderbroken tocht voortzetten; we gaan naar Van Brixen, waar ik je zal verontschuldigen, dat je niet hebt kunnen komen. Je moet namelijk even je uiterlijk en dat van Miss Violet een weinig wijzigen. Ik zal je wel even helpen. Ga maar mee.

„Het is noodzakelijk, dat ik van avond nog een onderzoek instel naar verschillende dingen en wel in het huis van onzen aanstaanden gastheer. Daarbij zal Violet mij helpen, maar men mag haar daar niet herkennen en jou ook niet.”

Onder het spreken had hij uit een kast een paar druppelfleschjes gehaald en met de vloeistof, die zich daarin bevond, een heel fijn spuitje gevuld, waarmede hij een paar druppels spoot tegen het hoornvlies der oogen van

Brand en vervolgens ook van het meisje. Deze kleine injectie had een wonderlijke uitwerking, want twee seconden na de indruppeling was de kleur van beider oogen, die blauw was, totaal veranderd. Zij waren donker bruin geworden, bij zwart af en deze verandering was des te merkwaardiger, daar het gelaat daardoor haast onkenbaar werd veranderd. Het waren inderdaad twee geheel andere persoonlijkheden, die daar nu voor den spiegel stonden, om zich van het effect dezer injectie te overtuigen.

Voor alle zekerheid bracht Raffles nog een kort geknipt kneveltje aan op het gelaat van zijn vriend en niemand, zelfs niet zijn boezemvriend, zou hebben durven zeggen, dat de heer met de donkere oogen en het kleine kneveltje, Charles Brand van Regentspark, de secretaris van Lord Aberdeen was.

„Onderweg zal ik je vertellen, waarvoor dit alles noodig is,” zei Raffles, terwijl hij het tweetal naar de deur duwde, hen aldus aansporend een weinig haast te maken, om niet al te laat op het feest van Van Brixen aan te komen.

Onder een groep dichte palmen in den wintertuin stond een bank van Japansch riet, die een aangenaam plaatsje bood aan allen, die tijdelijk het dansgewoel wilden ontvluchten.

Deze wintertuin was inderdaad een kijkje waard.

Zeldzame Oostersche planten, die voor groote sommen waren aangekocht, gaven het geheel een sprookjesachtigen aanblik.

Op de bank van Japansch riet zaten twee heeren, in druk gesprek.

Zij waren volkomen onzichtbaar voor de gasten en schenen belangrijke zaken te bespreken te hebben. Op een gegeven oogenblik wilde een hunner opstaan, toen de andere hem met een snelle beweging het zwijgen oplegde en met de rechterhand naar de deur wees, die uit de balzaal in den wintertuin leidde.

Door die deur waren juist twee heeren binnen getreden, die de palmgroep naderden, in welker schaduw de beide vrienden zaten.

Het waren de gastheer van Brixen en zijn aanstaande schoonzoon Joseph Fournier.

Naast een klaterende fontein bleven zij staan en de kleine, bewegelijke Franschman zei tot zijn vriend en toekomstigen schoonvader op halfluiden, opgewonden toon:

„Nee, Jan, dat doe ik niet!”

Van Brixen legde zijn hand op den arm van den Franschman en antwoordde met een eenigszins vette stem:

„Maar Joseph, wees toch verstandig! Twee oude vrienden als wij... Je kent mij toch—”

„Ja, juist omdat ik je ken”, antwoordde Fournier, „juist daarom blijf ik op mijn stuk staan. Juist omdat ik je ken, verlang ik de

vijftigduizend pond op zijn laatst op den dag vóór de bruiloft."

"Maar dat is toch onzin, Joseph!" hernam de ander. „Ik vind het best, dat je op den dag voor de bruiloft geld krijgt, maar dan de twintigduizend pond, die als bruidschat zijn bestemd. Het andere — —"

"Och wat, om het „andere", zooals gij het belieft te noemen, is het juist te doen," wierp Fournier tegen. „Denk je misschien, dat ik er op gesteld ben, voor die ellendige twintigduizend je dochter te nemen? Neen, ik zou willen, dat we nu eindelijk eens tot een vergelijk komen. Als ik mijn leven van jonggezel opgeef, wil ik ook weten, waarom ik het doel!"

Van Brixen lachte een beetje gedwongen.

Toen zei hij op jovialen toon:

"Kom, wordt nou asjebliet niet sentimenteel! Het huwelijk zal jou niet erg uit je gewone doen halen."

De kleine Franschman keek zijn vriend doordringend aan en zei op korten, scherpen toon:

"Klets niet! Wil je doen, wat ik voorstel, ja of neen?"

Van Brixen zuchtte diep. Toen zeide hij:

"Ouwe bloedzuiger als je niet anders wilt, dan moet ik wel. Vooruit dan maar!"

"Afgesproken!" zei Fournier. „Ik wist het wel, Jan, dat je verstandig zoudt zijn, maar je heb niet de minste reden om mij een bloedzuiger te noemen."

De kleine Franschman had den Hollander de rechterhand toegestoken en deze reikte hem de zijne met weemoedig gebaar.

Toen gingen de beide „mannen van eer" arm in arm naar de balzaal terug.

De twee heeren achter de palmengroep hadden met ingehouden adem dit gesprek aangehoord. Het waren John Raffles en zijn vriend Charles Brand, die aldus achter een geheim waren gekomen, dat het beluisterde tweetal goed bewaard dacht.

Raffles' intelligente oogen volgden de zich verwijderende heeren en toen deze in de balzaal waren verdwenen, zei hij tot zijn vriend:

"Nu heeft het toeval ons voor eenige interessante raadsels geplaatst. Onze informaties waren dus volkomen juist toen zij beweerden, dat die van Brixen en zijn vriend samen gewichtige geheimen hebben. Voor niets betaalt men geen dertigduizend pond."

"Dan blijven we hier zeker nog wat?" vroeg Brand.

"Ik denk het wel," antwoordde Raffles.

"Zullen we naar de zaal teruggaan?" vroeg Brand.

"Ik blijf liever hier," zei Raffles, „want ik vermoed, dat deze klaterende fontein mij nog meer geheimen zal verraden. Als jij naar de feestzaal terug wilt gaan, Charly...."

Raffles had juist gezien, want plotseling

ging een kleine deur open, die van het park naar den wintertuin leidde en twee jonge meisjes traden het plantenhuis binnen.

Het waren Annette van Brixen, de dochter van den gastheer en bruid van Joseph Fournier en Violet Higgins.

De fontein scheen een geweldige aantrekkingskracht uit te oefenen op alle binnentredenden, want ook zij schreden langzaam er heen en gingen op een rustbank zitten.

Een lachje vloog over het gelaat van Lord Lister en hij zei tot zijn vriend:

"Als die bekoorlijke dametjes ook geheimen hebben, zullen deze wel van heel wat onschuldiger aard zijn!"

"Ach, Violet, ik ben zoo diep ongelukkig!"

De oudste der beide jonge meisjes slaakte deze verzuchting en ze boog haar hoofdje, dat een schat van blonde vlechten torste, naar den schouder van haar vriendin.

Zij was van gewone grootte. Haar figuur kon men bijna te slank noemen en haar fijn besneden gelaat vertoonde een voor haar leeftijd ongewoon ernstige uitdrukking.

Violet had den arm om haar vriendin geslagen en zei met haar diepe, welluidende stem:

"Maar Annette, doe het dan niet! Niemand kan je toch dwingen!"

"Je kent mijn vader niet," hernam Annette. „Wat hij wil, moet gebeuren. Maar vóórdat ik dien ellendeling trouw, spring ik liever met Fred in het water."

In haar opwindung was de dochter des huiszes opgestaan en nu stond zij daar, den rechterarm tegen den stam van een palm geleund, in half trotsche, half wanhopige houding, de linkerhand, waarin zij een zakdoek hield, tegen de oogen gedrukt.

Violet, die meer beslist optrad dan haar vriendin, zei op overredenden toon:

"Maar Annette, blijf toch bedaard! Als iemand je zoo eens kon zien! — Wij zullen er wel een weg op vinden! Je moet je nu beheerschen en mee gaan naar de gasten!"

Haar vriendin troostend als een klein kind, troonde zij het jongemeisje mee naar den ingang der zaal.

"Ik geloof, dat hier iets voor ons te doen is," zei Raffles tot zijn vriend. „Jij belast je dus nog zoo'n beetje met Violet en tracht een en ander te hooren van Fred. Violet is een mooi en lief meisje, die taak zal je dus niet al te zwaar vallen", voegde hij er glimlachend aan toe. — —

Brand ging naar de balzaal om zich van zijn opdracht te kwijten.

Raffles bleef nog eenige oogenblikken op de bank zitten.

Hij scheen over iets na te denken.

Eindelijk stond hij op en begaf zich eveneens naar de balzaal.

Op zijn gelaat lag een sarcastisch glimlachje en op halfluiden toon mompelde hij:
„Raffles als beschermengel van een paartje,

dat aan ongelukkige liefde lijdt — wel, dat is weer eens iets anders! — —”
Toen mengde hij zich onder de dansenden

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

Wat er gebeurd was.

Het was reeds diep in den nacht, toen de gasten in den huize van Brixen eindelijk afscheid namen.

Gedurende een half uur was Goldhawke Road het tooneel van af en aan gerij van rijtuigen en auto's, maar onder de fraaie voertuigen was er toch geen zóo fraai als de donkerblauwe limousine, met den reusachtigen chauffeur achter het stuurrad, welke wagen aan Lord Aberdeen behoorde en die zich in gezelschap van Markies d'Armand, zooals hij zijn vriend had voorgesteld en diens dame, die vreemde herinneringen scheen te hebben gewekt bij den kleinen bruidegom, daarin vertrok.

Onderweg sprak het drietal over hetgeen er in het huis van den rijken van Brixen was voorgevallen, maar eensklaps onderbrak Brand het gesprek door te vragen wat er eigenlijk met Violet Higgins was gebeurd, vóór zij naar het feest toegingen.

Brand kreeg nu het volgende te hooren.

Drie dagen geleden was Violet een lunchroom binnengegaan om daar iets te gebruiken, daar zij boodschappen had gedaan en tegen lunchtijd niet meer thuis kon zijn.

Het was op het Strand, maar in de zaal bevonden zich nog niet veel menschen, zoodat Violet zich de aanwezigen nog goed kon herinneren.

Vlak bij het buffet zaten twee heeren, die zooals haar nu gebleken was, van Brixen en Fournier waren.

Aan een tafeltje in een hoek, vlak bij het hare, had een dame gezeten van een jaar of vijf en dertig, die blijkbaar wanhopige pogingen had aangewend, om zich zoo jeugdig mogelijk voor te doen.

Daar dit geen ongewoon verschijnsel is bij dames van dien leeftijd had Violet dan ook niet veel aanstoot genomen aan de valsche bloesjes, de valsche krulletjes en de geverfde

lippen en wenkbrauwen der dame en zij was vol medelijden met haar geweest, toen zij blijkbaar onwel werd en een doodelijke bleekheid onder haar valsche kleurtjes merkbaar werd.

Daar de twee heeren bij het buffet inmiddels verdwenen waren en de dame alle teekenen vertoonde, die op een naderende bezwijming wezen, was Violet toegeschoten, om haar te ondersteunen en te helpen. Zij had hierbij weldra hulp ontvangen van een der bedienende meisjes, die haar mededeelde, dat de dame vaak kwam en dat het haar al eens meer gebeurd was, dat zij plotseling ongesteld geworden was.

Het had volgens het meisje niet veel te beteekenen, want telkens was de dame weer spoedig hersteld. Dat zou ook nu wel het geval zijn.

Inderdaad was dit ook zoo, maar de arme vrouw zag nog zóo bleek en haar valsche kleurtjes en krulletjes leken daarbij zoo armzalig en meelijwekkend, dat Violet het niet over haar hart kon verkrijgen zich te verwijderen.

Op haar vraag of zij de arme vrouw nog met een of ander van dienst kon zijn, had deze geantwoord, dat zij haar zeer zou verplichten een taxi te bestellen, opdat zij daarin naar huis kon gaan.

Violet had hieraan gaarne voldaan en toen de dame zich daarin wilde begeven, had zij haar ondersteund en geholpen. Ook toen de dame haar met een zwak glimlachje verzocht of zij zoo goed wilde zijn even met haar mee te gaan, om haar bij het uitstappen aan haar woning nog even te helpen, was zij hiertoe gaarne bereid geweest.

In de taxi had de dame nog zeer weinig gesproken, blijkbaar kampende met een wel niet gevaarlijke, maar toch lastige ongesteldheid, zoodat Violet de maatregel, om de arme vrouw

even te vergezellen, lang niet overbodig toeleek.

Waar zij naar toe gereden waren, kon zij later niet meer vertellen. De rit duurde ongeveer een minuut of twintig en al dien tijd had zij de dame verzorgd, door haar te ondersteunen en haar nu en dan wat eau de cologne te laten opsnuiven.

Toen de taxi stilhiel stonden zij voor een net, tamelijk hoog huis in een verlaten buurt. Daar de dame uit haar taschje met bevende vingers een huissleutel te voorschijn had gehaald, begreep Violet daaruit, dat zij daar alleen woonde en dat er waarschijnlijk niemand zou komen, om de deur te openen, wanneer zij aanbelde.

Zij had daarom den sleutel aangenomen en de huisdeur opengesloten. Vervolgens had zij de dame uit de taxi geholpen, den chauffeur betaald uit haar eigen beursje en was met de nog steeds bevende, blijkbaar nog lang niet herstelde dame het huis binnengegaan.

Het zag er van binnen eenvoudig maar keurig uit. De eikenhouten hall was met enkele meubels en kleeden gestoffeerd en de zijkamer, die er op uit kwam, was blijkbaar een eetkamer en zag er eveneens welonderhouden uit. Zij merkte echter wel op, dat het huis iets vreemds had, alsof het verlaten was en dat er geruimen tijd geen menschen hadden vertoefd.

Veel tijd om zich daarover te verwonderen had zij niet. De dame was langzamerhand bijgekomen en toen zij dit zag, was zij opgestaan om nu eindelijk eens naar huis te gaan.

De dame dankte haar in hartelijke bewoordingen en drukte haar vele malen achtereen de hand. Dit deed zij nogal krachtig, zóó krachtig zelfs, dat zij de eerste keer een weinig pijn had gevoeld. Zij sloeg daar evenwel geen acht op en was naar de deur gegaan.

Daar aangekomen had zij een plotselinge, eigenaardige gewaarwording. Het was alsof zij duizelig werd, alsof de geheele kamer met haar ronddraaide. Zij had nog juist tijd om zich aan het kozijn van de deur vast te grijpen, anders zou zij zeker neergeslagen zijn.

De dame, die haar gevolgd was, zag dit en ving nu op haar beurt haar in hare armen op.

Wat er toen verder gebeurd was, daarvan had zij slechts een zeer vagen indruk overgehouden. Zij vond zich op een divan liggen in een ander vertrek en over haar heen gebogen, een kleinen man van donker uiterlijk, wiens gelaat haar vaag aan iemand herinnerde. Zij was echter op dat oogenblik niet helder genoeg van geest om uit te maken wie het geweest was, ofschoon zij zich naderhand herinnerde, dat het een der twee heeren geweest was, die zij een uur geleden in de lunchroom bij het buffet had zien zitten.

Daarna was alles in haar herinnering als uitgewischt. Blijkbaar is zij toen in zwijm gevallen, want zij wist zich niets meer te herinneren tot op het oogenblik dat zij de oogen

opende in een vertrek, dat haar als onwerkelijk voorkwam.

Zij lag in een soort ledikant, dat betere dagen had gekend. De matras was hard en zij was slechts gedekt met een schamele, dunne wollen deken. Wat haar echter het meest verbaasde en verontrustte was het feit, dat zij absoluut geen kleeren meer aan had.

Lang lag zij zich over dezen vreemden toestand, waarin zij zich bevond, na te denken, zonder echter tot eenig resultaat te komen. Een vaag gevoel van angst en onrust be kroop haar, want zij liet de gedachte, dat zij zich wellicht in een ziekenhuis bevond, weldra varen, bedenkende dat zij dan in een beter bed zou hebben gelegen en dat haar zeker niet alle kleeren zouden zijn ontnomen.

Hoe langer zij over een en ander nadacht, hoe ongeruster zij werd tot zij ten slotte haars ondanks in een tranenstroom losbrak.

Zij zorgde er voor zoo weinig mogelijk geluid te maken, maar toch scheen haar gesnik gehoord te zijn, want eensklaps, zonder dat zij wist waar het vandaan kwam, was een blaadje papier voor haar op den grond gedwarreld.

Zij was voorzichtig haar bed uitgekomen en had het opgeraapt, maar wat zij toen las, had haar plotseling de schellen van de oogen gerukt.

Nu begreep zij ook waarom zij pijn had gevoeld, toen de dame haar ten afscheid de hand had gedrukt. Natuurlijk had zij een ring gedragen, waaraan een scherpe punt was gemaakt en welke punt in een of andere vloeistof was gedrenkt, die haar bewusteloos had gemaakt.

Zij zag nu in, dat zij gevallen was in handen van gewetenlooze meisjesronselaars. Wat haar te wachten stond begreep zij maar al te wel.

Zij overhandigde Brand het blaadje papier, dat zij bewaard had en waaruit ook hem bleek, dat haar toestand op dat oogenblik geen twijfel overliet.

Intusschen was de auto stil gehouden voor de woning van Raffles en het drietal was uitgestapt. Daar geen van de twee vrienden slaap had, na hetgeen zij thans te weten waren gekomen, maar daarentegen Violet haar oogen haast niet meer kon open houden, liet Raffles haar naar de logeerkamer gaan, waar, door de goede zorgen van Gaston, een lekker vuur in den haard was aangelegd en waar haar, in een prettige, gezellige gemeubelde kamer, een warm, zindelijk bed wachtte, dat haar de rust zou verschaffen, die het arme kind, na haar vreeselijk avontuur, dan ook wel noodig had.

Toen het meisje naar bed was, bleven de vrienden nog wat in hun werkvertrek zitten. Zij stopten een pijp en onderwijl vertelde Raffles zijn vriend het avontuur van Violet Higgins verder af.

In het briefje stond, dat Violet niets meer of minder dan een gevangene was en dat het hun

speet, dat zij haar haar vrijheid en kleeren hadden moeten ontnemen, maar dat hiermede ook alle onaangenaamheden van hun kant waren opgehouden, mits Violet zich zou gedragen zooals zij dat wenschten en zich naar hunne bevelen schikte.

Wat die bevelen waren, was maar al te duidelijk. Zij zou mooie kleeren krijgen en een heerlijk lui leventje leiden. Zij zou zoo spoedig mogelijk naar Zuid-Amerika vertrekken, zoodat zij dus heel wat van de wereld zou zien. Allerlei gouden bergen werden haar voorgespiegeld en het eenige wat zij daarvoor in de plaats te geven had, was haar eer en deugd, ten slotte abstracte begrippen, die in de tegenwoordige maatschappij geen waarde meer hadden. Aldus besloot het briefje.

Men zou haar den tijd laten om zich over haar antwoord te bedenken en dat komen halen na een paar uur. Mocht zij zoo onverstandig zijn niet in de gedane voorstellen toe te stemmen, dan zou haar dat zeker berouwen en toch niet leiden tot haar invrijheidstelling, daar dit iets was, waar zij zich nimmer meer in zou verheugen.

Men kan zich voorstellen hoe de gemoedstoestand van het arme meisje was, na deze mededeeling.

Eerst brak zij wederom in tranen los, maar het volgende oogenblik begreep zij, dat zij daar niet verder mee kwam. Haar plan stond vast. Toegeven zou zij nimmer, liever wilde zij sterven. Maar het leven was nog zoo mooi en zij was nog zoo jong! Zij besloot zich tot het uiterste te verdedigen en keek in het vertrek rond, waarmede zij zich kon wapenen.

Even glimlachte zij treurig toen zij aan het hopeloze van haar positie dacht. Daar stond zij midden in het kale vertrek, zonder kleeren aan het lichaam, met geen ander wapen dan de zwakke krachten, waarover haar lichaam beschikte.

Het eerste wat zij deed, was de dunne wollen deken van het bed nemen en deze om haar schouders slaan.

Zij reikte haar tot de knieën en hoewel het een zeer onvoldoende kleedingstuk was, bracht het haar in zooverre op haar gemak, dat zij niet meer dat ellendige, beschamende gevoel had, dat elke fatsoenlijke vrouw moet hebben, wanneer men haar van haar kleeren beroofd heeft.

Zij legde in de uiteinden om haar hals een knoop, zoodat de deken zitten bleef en zij haar handen vrij kon bewegen.

Toen begaf zij zich naar het ledikant, een armzalig ijzeren prul, dat erg wankel in elkaar zat. Zij trok het van den wand en ontdekte plotseling, dat een der dunne, ronde stijlen aan de achterzijde los zat. Zij probeerde het stuk ijzer er uit te trekken, maar dat viel niet mee. Het zat nog maar aan één kant vast, maar toch te stevig om het te kunnen losmaken.

Terwijl zij nog bezig was, hoorde zij plotseling voetstappen naderen.

Als een opgejaagd hert vloog zij naar de deur om iedereen, wie het ook zijn mocht, het binnentreden te beletten. Maar haar zwakke krachten waren ontoereikend, want weldra voelde zij zich langzaam op zij geduwd en traden een tweetal mannen, als heeren gekleed, binnen. Straks zal blijken wie zij waren.

Zij gaven te kennen het antwoord op het briefje te komen halen, maar de verontwaardiging en woede van Violet waren zó groot, dat de mannen er niet veel woorden aan verspilden.

„Wij zien het al,” zoo zeiden zij, „dat gij ook al tot die dwaze juffertjes behoort, die denken dat er nog zoo iets als jonkvrouwelijke eer bestaat. Dat zijn begrippen die niet meer in onze verlichte eeuw van vooruitgang thuis hooren. Die waren goed voor het tijdperk der ridders en edelvrouwen, in de duistere middeleeuwen, toen men dwaas genoeg was oorlogen te voeren om het bezit van een vrouw en zich op een steekspel voor haar te laten mishandelen of doden.

„Dat alles is nu verdwenen. Wij zijn wijzer en verstandiger geworden en gij moest begrijpen, dat hetgeen wij u aanbieden het beste is, dat het leven kan bieden. Een gemakkelijk leventje, geen werk, fraaie kleeren en het mooiste wat er verder maar voor geld te krijgen is. Maar enfin, als ge niet wilt, moet ge dat zelf weten, wij zullen u er niet toe dwingen. Over een paar dagen zult ge wel van gedachten veranderd zijn. Het eenige wat wij moeten hebben, is die wollen deken.”

Er ontstond een worsteling, want Violet was niet van plan haar eenige kleedingstuk af te geven. Maar zooals te begrijpen was, moest zij het in die worsteling afleggen.

Gelukkig werd haar overigens geen leed gedaan, maar toen zij zich toch weer onbedekt en hulpeloos voelde, trachtte zij zich achter haar ledikant te verbergen. Hierdoor hadden de mannen gelegenheid ongehinderd te vertrekken.

„Ik wil niet! Vermoord mij,” had Violet de onverlaten toegeroepen. Dezelfde woorden, die wij haar hebben hooren uiten, toen zij in het begin van den avond uit haar bezwijming ontwaakte. Zij waande zich toen nog in de macht der schavuiten.

De mannen hadden echter lachend het hoofd geschud en gezegd, dat zij wel zoo verstandig zouden zijn hun handen niet aan haar vuil te maken. Zij zouden haar alleen laten en over een paar dagen terugkomen. De tijd zou haar wel tot andere gedachten brengen en ook nog... wat anders.

Wat dat andere was, begreep Violet maar al te spoedig. Zij hoorde een zware deur in het slot vallen, waarna alles stil werd. Zij begreep, dat haar beulen het huis hadden ver-

laten, om haar alleen te laten, alleen in de letterlijke beteekenis van het woord, zonder één kleedingstuk om zich te dekken, zonder een stuk brood om haar als voedsel te verstreken.

Zij begreep wat hun bedoeling was. Zij wilden haar door uithongering tot overgave dwingen.

Violet knielde in het vertrek neer en stuurde een vurig gebed ten hemel, dat zij in staat mocht blijven, haar eer en onschuld te verdedigen of daarbij omkomen. Toegeven wilde zij nooit. Geen aanbidding, hoe verlokkelijk ook, zou daartoe in staat blijken.

Nadat zij haar gebed had gedaan, was zij wat rustiger geworden en besloot na te gaan in hoeverre het haar mogelijk zou blijken te ontvluchten.

Zij keek eens in de kamer rond, die er armzalig genoeg uitzag.

Er lag een danig versleten kleed van koehaar op den houten grond en dit maakte met het ledikant de eenige stoffeering van het vertrek uit. Aan de wanden zat een behangsel, dat erg verschoten was en hier en daar hingen de lappen er bij. Een venster was niet aanwezig. Het scheen een soort mangelkamer tusschen een voor- en een achterkamer te zijn.

Aan het plafond hing een elektrische lamp van lage kaarssterkte, die de schurken waarschijnlijk vergeten hadden uit te draaien.

Violet volgde den draad van de elektrische geleiding en zag dat deze uit een nevenvertrek daarheen was geleid. Boven aan het plafond was daartoe een gat gemaakt en daar dit iets grooter was dan de buis, waardoor de draad liep, kon men daar een straaltje daglicht doorheen zien dringen.

Daar wilde zij doorkijken; maar hoe er bij te komen?

Plotseling viel haar in, het ledikant daarvoor te gebruiken.

Ofschoon hare krachten haar bijna te kort schoten, slaagde zij er in, na een half uur het ledikant op een der korte kanten staande te krijgen. Zij had het tegen den muur geplaatst, maar het stond daar zeer wankel en zij twijfelde er aan of zij, wanneer zij tegen de ijzeren stijlen opklom, wel in staat zou zijn, haar evenwicht te bewaren.

Maar alles was beter dan werkeloosheid en zij besloot het er op te wagen.

Volgens haar verhaal moest zij er wel drie keer afgevallen zijn, vóór zij er in slaagde er eindelijk boven op te klimmen. Zij kon toen door de kleine opening in de andere kamer kijken en zag nu een gemeubeld vertrek met een venster, maar daar de avond reeds viel, wat zij niet in staat nog iets verder te ontdekken.

Zij ging daarom weer behoedzaam naar beneden en bleef uitgeput op de matras zitten. Zij gevoelde zich, na haar inspanning, flauw en krachteloos. De honger deed zich gevoelen

en haar bloed dat door de inspanning sneller was gaan stroomen, koelde nu af en deed haar rillen.

Zij gevoelde zich ellendig en verlaten en wenschte dat zij dood was. Een tranenstroom bracht eenige verlichting en deed haar ten slotte op de matras inslapen.

Toen zij wakker werd, zag zij aan het daglicht, dat door de kleine opening boven aan het plafond drong, dat de nacht voorbij was.

Zij gevoelde zich een weinig uitgerust en besloot haar pogingen voort te zetten. Waartoe die zouden leiden, dat wist zij zelf niet, maar zij wilde alles in het werk stellen om te ontvluchten en niets ongedaan laten.

Toen zij, na eenige vruchteloze pogingen, er eindelijk weer in geslaagd was door het gaatje te kijken, zag zij, dat het venster uitkeek op een blinden muur, welke waarschijnlijk aan een ander huis behoorde, zoodat zij hierdoor niet veel wijzer werd en nog steeds in het onzekere verkeerde, waar zij zich bevond.

Haar toestand werd er niet beter op, toen zij dat ellendige, weeë gevoel, een gevolg van haar vasten, voelde terugkeeren. Hopeloos sloeg zij hare oogen omhoog en toen bemerkte zij op geringen afstand van de plek, waar zij stond, vlak bij een danig gehavende plek van het behang een stuk van een plank, die los zat.

Zij besloot dat te onderzoeken en verplaatste met veel inspanning het ledikant er vlak onder.

Wederom klom zij naar boven. Zij scheurde het behang zooveel mogelijk weg en ontdekte nu een soort luik, dat later dicht gespijkerd was met stukken plank, waarvan er een los geraakt was.

Een gedachte schoot als een bliksemstraal door haar brein. Als zij er in slaagde deze stukken plank te verwijderen, ontstond er een gat in den wand, waardoor zij misschien in de andere kamer kon komen.

Of dat werkelijk iets voor haar beteekende, wat wist zij nog niet, maar het stond zoo goed als vast, dat zij hierdoor een belangrijken stap voorwaarts naar haar vrijheid had gedaan. Eén gedachte slechts verontrustte haar. Als haar belagers maar niet terugkwamen, vóór zij hiermede gereed was, want doordat zij al in geen vier en twintig uur een stukje voedsel had kunnen nuttigen, gevoelde zij zich ellendig en zwak. Zonderling genoeg was zij aan het gemis van haar kleeren al zoodanig gewend geraakt, dat dit haar niet meer hinderde.

Zij begon nu vol ijver aan haar taak en werkelijk slaagde zij er in de los gelaten plank geheel en al er uit te nemen.

Nu moesten er nog vier of vijf los, maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Op eens bedacht zij, dat zij den vorigen avond pogingen in het werk had gesteld, om een der ronde stijlen van het ledikant los te werken. Als zij

die staaf had, zou het losmaken van de planken haar niet veel inspanning meer kosten, wanneer zij het stuk ijzer als een hefboom gebruiken kon.

Zij ging nu weer naar beneden, moest het ledikant weer omlaaghalen en vond eindelijk den loszittenden stijl.

Met inspanning van al haar krachten begon zij dien verder los te werken en ofschoon zij voelde dat het stuk ijzer hoe langer hoe lossier begon te zitten, ging er toch geruimen tijd mede heen vóór het eindelijk los liet.

Toen zij daarin geslaagd was, had zij wel kunnen juichen, want het bezit van dat stuk ijzer beteekende voor haar zeer veel. Al kon zij het dan misschien niet gebruiken voor haar redding, die toch nog twijfelachtig was, dan kon zij het toch in ieder geval gebruiken als wapen, wanneer haar belagers kwamen. Zij zou haar leven duur verkoopen.

Maar het volgende oogenblik dacht zij met een meewarig glimlachje aan hare zwakke krachten. Zij gevoelde zich uitgeput, haar maag verlangde naar voedsel, zij was koud, hongerig en uitgeput.

Maar slechts kort gaf zij zich aan deze gedachte over. Zij begreep, dat, wilde zij slagen, zij geen tijd meer te verliezen had en wederom zette zij met de noodige inspanning het ledikant overeind en klom zij eindelijk opnieuw naar boven.

Het loslaten van de planken ging nu werkelijk veel gemakkelijker, maar nu moest zij oppassen, dat zij haar evenwicht niet verloor, want zij voelde het, wanneer het ledikant mocht omvallen en haar medesleepen in dien val, waarbij het gevaar van zich te bezeeren natuurlijk lang niet denkbeeldig was, dan zou zij verloren zijn. Kracht, om nogmaals het ledikant overeind te zetten, zou zij dan niet meer hebben.

Eindelijk was de laatste plank los gemaakt en nu zag zij, dat aan den anderen kant een dun metalen rooster over het gat was gespijkerd en daaroverheen het behang was geplakt.

Met haar ijzeren roede slaagde zij er in ook dat rooster, dat met kleine spijkers vast zat, die bijna doorgeroest waren, te verwijderen. Het behang raakte met het rooster los en nu stond zij voor een gat, boven in den wand van de kamer.

Hoe moest zij nu in de andere kamer komen? Door het gat klimmen, dat ging natuurlijk wel, maar moest zij dan naar beneden springen?

Het was wel niet zeer hoog, maar zij was zwak, uitgeput en ongekleed. Zij zou zich waarschijnlijk bezeeren, of haar voet verstuiken en als zij niet meer loopen kon, wat dan?

Even brak het angstzweet haar uit, toen zij daar zoo boven op het ledikant, door den wand, in de andere kamer stond te kijken, maar plotseling viel haar weer wat te binnen.

Even stond zij stil met opgewend hoofd, om

een stil gebed te doen, dat zij slagen mocht en daalde toen weer behoedzaam naar den beganen grond terug.

Nu nam zij het versleten vloerkleed op en trachtte met een der roestige spijkers er een scheur in te maken. Na een poosje gelukte dit en zij kon er toen een reep afscheuren.

Wederom klom zij het ledikant omhoog, maakte het uiteinde van de reep vloerkleed boven aan het ijzeren ledikant met een roestigen spijker vast, nam toen het overgebleven stuk vloerkleed op, wierp dat in de andere kamer naar beneden en de reep stof als een touw gebruikend, liet zij zich daarlangs afglijden.

Een zucht van verlichting ontsnapte hare lippen, toen zij in het andere vertrek stond, ongedeed, ofschoon hare handen door het ongewone werk een weinig ontveld waren. Even zonk zij op de knieën om een dankgebed te prevelen.

Het was intusschen weer gaan schemeren. Zelfs al had zij dit niet kunnen zien, zou haar gevoel haar hebben gezegd, dat wederom een dag om was, want haar zwakheid nam hand over hand toe.

Zij kon haast niet meer op haar beenen staan; haar knieën trilden en zij gevoelde zich zwak en duizelig.

Maar plotseling kwam de gedachte aan hare belagers weer bij haar op. Als zij nu terugkwamen en dat was zeer goed mogelijk, daar zij zelf hadden gezegd, dat zij over twee dagen zouden terugkeeren, dan zouden zij haar wéér opsluiten en nu beter. Zij zouden voorzorgen nemen, dat zij absoluut niet kon ontsnappen, wijzer geworden door hare pogingen van nu.

De gedachte aan de mogelijkheid daaraan gaf haar nieuwe krachten. Zij moest weg, hier vandaan! Zij snelde naar de deur... en draaide de kruk om. Zij bezwijmde bijna van vreugde; de deur ging zonder haperen open. Een lange gang lag voor haar, aan het einde daarvan was weer een deur, die waarschijnlijk op het algemeene trapportaal uitkwam en vandaar kon zij ongetwijfeld de straatdeur bereiken.

Daarheen!

Met een ingehouden kreet van vreugde snelde zij weg, maar eensklaps viel het haar nu in, dat zij zóó toch niet weg kon gaan. O, de schurken hadden aan alles gedacht en haar hare kleeren ontnomen, opdat zij in geen geval zou kunnen ontsnappen.

Hulpeloos keek zij om zich heen.

Nu dacht zij aan het vloerkleed, dat in de zijkamer op den grond had gelegen en dat zij door de gemaakte opening in de andere kamer had geworpen. Dat zou zij omdoen en met een spijker om haar hals vastmaken. Dan was zij ten minste bedekt en kon zij hier het huis uitvluchten. Misschien zou zij wel spoedig

menschen vinden, die haar dan verder zouden helpen.

Zij ging terug en raapte het kleed op. Het was oud, stoffig en onhandelbaar, maar zij moest van den nood een deugd maken en probeerde het om te slaan en te bevestigen.

Terwijl zij hiermede bezig was, viel haar oog op een sleutel, die achter een stuk gordijn, dat voor het venster hing, op de vensterbank lag.

Zij nam den sleutel ter hand en keek tevens het raam uit, om te zien of zij misschien, door om hulp te roepen, goede menschen op haar toestand opmerkzaam kon maken. Maar zooals zij had gedacht, was het een blinde muur, waar het venster op uitkeek en nergens was een raampje of opening te ontdekken.

Meewarig stond zij naar den sleutel te kijken en de tranen schoten haar in de oogen, toen zij dacht aan het gevaar dat zij liep, wanneer zij zich zóó, met dat kleed om den hals, op straat zou begeven. Zij zou zeker hare voeten verwonden, nog vóór zij drie stappen gedaan had.

Nog eens keek zij rond en op eens kreeg zij een schok, toen zij in een der korte wanden der kamer een sleutelgat zag. Blijkbaar bevond zich daar een muurkast, zooals men zoo vaak in dergelijke huizen aantreft.

Zou de sleutel daar op passen?

Zij probeerde het met ingehouden adem. Door het trillen harer vingers kon zij den sleutel haast niet in het sleutelgat steken, maar eindelijk gelukte het haar, zij draaide den sleutel om en... hare kleeren, die daar achteloos waren weggehangen, raakten van den spijker los en vielen haar op het lijf.

Op dat oogenblik dacht zij te zullen bezwijken van vreugde. Die kleeren beteekenden voor haar de vrijheid. In anderhalve minuut had zij ze aangetrokken en zij bekommerde zich er niet om, dat de veters van hare lage schoenen nog niet vast waren en haar bij elken stap achterna zwierden.

Alsof hare kleeren haar nieuwe krachten hadden gegeven, zoo snelde zij nu naar beneden, de trappen af, de vestibule door en de straat op.

Als een hinde liep zij, zonder op te zien naar de schaarsche voorbijgangers, die haar op dat late uur in deze verdachte buurt zagen.

Instinctmatig vlood zij voort, de straat uit, sloeg toen een hoek om, nog een en nog een en

kwam toen in Huxton Street, waar de straat beter verlicht was, daar er in verschillende winkels nog licht brandde.

Dit gaf haar een groot gevoel van veiligheid, maar tegelijkertijd merkte zij, dat zij nu aan het einde harer krachten was. Zij wankelde, wilde zich vastgrijpen aan een winkelpui, maar miste en zonk half bewusteloos op haar knieën.

Wat er verder met haar gebeurd was, kon zij zich niet meer herinneren, maar dat weten wij uit het in het vorige hoofdstuk verhaalde.

Toen zij uit haar bezwijming bijkwam, en het vertrek zag, waar zij lag, meende zij, dat hare belagers zich opnieuw van haar hadden meester gemaakt en had daarom de woorden geroepen, die Raffles en Brand zoo hadden doen schrikken.

Toen Raffles dit alles aan zijn vriend verhaald had, was het reeds laat in den nacht, zoodat zij besloten om naar bed te gaan.

Onderweg naar hunne slaapkamers vertelde Raffles nog met gedempte stem, dat hij, nadat Violet zich wat met sandwiches en een glas melk had versterkt, haar gevraagd had hem dien avond te vergezellen naar Van Brixen, omdat hij zekerheid wilde hebben betreffende zijn vermoeden, dat dan ook bevestigd was geworden, namelijk, dat de belagers van Violet niemand anders geweest waren dan Van Brixen en diens aanstaande schoonzoon.

„Wij hebben nu heel wat te doen, Charly,” zei Raffles met een ernstig gezicht. „In de eerste plaats moeten wij met behulp van Violet, haar vriendin Annette trachten te redden. Wat is de wereld toch klein, als je nagaat, dat het nu toevallig een vriendin van haar moest blijken, die de dochter is van den gemeenen fielt, die blijkbaar al die plannen om meisjes te rooven, maakt.

„Annette mag in geen geval met dien Fournier trouwen, want die kerel is even erg als zijn mooie, aanstaande schoonvader.

„Verder moeten die twee op voorbeeldige wijze worden gestraft en ten slotte moet ik nog trachten uit te visschen wie de mooie dame is, die als lokaas heeft gediend, om Violet, door in de lunchroom flauw te vallen, mede te lokken.

„Hoe ik dat alles zal doen, weet ik nog niet, maar komaan, laat ons eerst wat gaan rusten. De nacht brengt raad.”

Tien minuten daarna sliep iedereen in huis.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:
Mary Pickford, Lillian Gish en
Constance Talmadge.
Thans: Mary Miles Minter.

VIERDE HOOFDSTUK.

De handteekening.

In den huize Aberdeen, Regentspark stond de lunchtafel keurig gedekt.

Het was heerlijk weer en het kristal en zilver op het sneeuw witte damast glansde en schitterde in de stralen der zon, die ongehinderd door de hooge ramen binnen vielen.

Een groote nikkelen koffieketel stond op tafel te stoomen en toen, na enkele minuten, Brand binnentrad, schonk hij zich onmiddellijk een kop koffie in.

Hij was bezig van den geurigen drank te genieten, toen Raffles binnenkwam en zich eveneens een kop koffie inschonk.

Zij begroetten elkaar met een enkel woord, daar zij blijkbaar in gedachten waren verdiept over de dingen, die zij gehoord hadden.

Brand had eenige inlichtingen ingewonnen omtrent Van Brixen en Fournier, terwijl Raffles vanochtend geruimen tijd had gesproken met Violet Higgins, die op raad van den geneesheer nog een paar dagen in bed zou blijven, om geheel te bekomen van de doorgestane angst en vermoeienissen en tot welk doeleinde er op het oogenblik een verpleegster in huis was, die voor het meisje zorgde.

Toen het onderhoud afgehoopen was, had Raffles geruimen tijd doorgebracht in zijn laboratorium.

Brand vertelde eerst wat hij vernomen had en terwijl hij dit deed, wandelde Raffles met groote passen het vertrek op en neer.

Brand had juist de laatste onbetwistbare bewijzen bijgebracht, dat Jan van Brixen, al sinds een menschenleven zijn reusachtig fortuin had verworven met den handel in blanke slavinnen.

Zijn vriend Joseph Fournier stond hem trouw ter zijde in dit vuile werk, maar ook deze was door van Brixen bestolen en bedrogen, die nu den lastigen man door het huwelijk met zijn dochter den mond wilde snoeren.

Hij scheen zich hierin te hebben bedrogen, want Fournier was met de bruidsgift van 20,000 pond niet tevreden, doch verlangde op den bruiloftsdag nog 30,000 pond extra.

Van Brixen zou zich geen oogenblik hebben bedacht, den huwelijksandidaat af te wijzen, als hij bovendien geen ernstige reden had gehad om zijn dochter zoo gauw mogelijk uit huis te krijgen.

Van Brixen, een man van 63-jarigen leeftijd, was tot over de ooren verliefd op een Russin, Tatjana Miroff.

Zij was operette-zangeres en van Brixen had haar in Londen leeren kennen.

Tatjana was niet jong meer, hoewel zij nog zeer voordeelig uitkwam naast den grijzen van Brixen, die er nog ouder uitzag dan hij werkelijk was.

Zij was achter in de dertig, had een opvallend groote gestalte en had, met de wilskracht van vrouwen op dien leeftijd, al haar hoop gevestigd op van Brixen, die haar een schitterend bestaan kon verschaffen.

Met allerlei vrouwelijke kunstgrepen wist zij den schurk zoover te brengen, dat hij haar beloofde, met haar een reis om de wereld te maken en eindelijk vervulde hij haar wensch en zou de dochter het huis uitgezonden worden.

Annette, die de verhouding van haar vader tot de Russin begreep, had zich, door haar minachtende houding, den toorn der vrouw op den hals gehaald.

Al deze bijzonderheden was Brand te weten gekomen, eveneens dat het jonge meisje zich in stilte had verloofd met een jong koopman — Fred Herbes.

Deze informaties klopten nauwkeurig met hetgeen Raffles van Violet Higgins had vernomen. Het was hem gebleken, dat de vrouw, die in de lunchroom flauw was gevallen en daarna het meisje in het beruchte huis had weten te lokken, niemand anders was dan Tatjana Miroff, die dus ook tot de bende behoorde.

Raffles was overgelukkig, dat hij eindelijk achter de misdaden van de bende gekomen was en in plaats van de politie te waarschuwen, besloot hij hen zelf te straffen op de van hem bekende, zeer bijzondere wijze.

Hij had daartoe reeds een plan opgemaakt en deelde dit Brand mede, terwijl zij een haastigen maaltijd genoten.

Na tafel begaven beiden zich naar het laboratorium, waar Raffles te midden van een aantal fleschjes en stapels papier een demonstratie gaf van hetgeen hij had bereikt.

Met een gewone stalen pen schreef hij eenige regels op een vel papier en liet het geschrevene toen aan zijn vriend zien. Deze constateerde, dat de inkt, waar Raffles in het bijzonder zijn aandacht op vestigde, van een mooie blauw-zwarte kleur was.

Toen de inkt opgedroogd was, begaf Raffles zich met het papier naar een kleinen oven, waarin een stevig uurtje brandde.

Hij hield het beschreven papier eenige oogenblikken voor de uitstralende hitte en toen liet hij zijn vriend nogmaals het papier zien.

Het was zoo wit en blank, alsof het nog nimmer was aangeraakt.

Brand keek zijn vriend verbaasd aan.

„Is dat hetzelfde papier?“ vroeg hij.

Raffles begon te lachen.

„Zooals je ziet!“ antwoordde hij. „Niets ter wereld is bij machte te ontdekken, zelfs niet

met de sterkste microscoop, dat hier ooit wat op geschreven is geweest."

"Het is prachtig," bekende Brand. "Is dat het middel om hen te straffen?"

Lord Lister staakte zijn wandeling en keek zijn vriend ernstig aan; een lachje verscheen op zijn gelaat en met een zegevierenden blik sprak hij:

"Ja, Charly, zij zullen allebei hun straf krijgen en vooral van Brixen op een manier, zooals nog nooit een schurk gestraft werd."

"Wat ben je met hem van plan?" vroeg Brand.

Raffles maakte echter een afwerende beweging en antwoordde:

"Laat dat voorloopig mijn geheim blijven! Nu mogen wij echter geen tijd verliezen, want Fournier zal nog heden zijn straf krijgen."

Hij zette zijn vriend zijn plan uiteen.

Brand vond het uitstekend en spoedig had hij zich zoo verkleed, als dat noodig was voor de truc, die Lord Lister voorhad.

Niemand zou in den chauffeur, wiens gelaat gedeeltelijk was verborgen achter een grooten stofbril en wiens kin was omgeven door een blonden baard, Charles Brand hebben herkend.

Raffles had zijn chauffeur Henderson hiervoor niet kunnen gebruiken, daar diens reusachtige gestalte natuurlijk onmiddellijk zou zijn opgevallen.

Raffles keek peinzend voor zich uit.

Toen keek hij op zijn horloge en fluisterde:

"Het wordt tijd!"

Een poosje hield hij zich bezig met zijn toilet voor een kleinen driedubbelen spiegel en toen hij dien eindelijk in een handkoffer wegborg, samen met een kistje, dat naast hem had gestaan, was Lord Lister verdwenen en veranderd in Markies d'Armand met een puntbaardje.

Hij schoof den grendel terug van de deur, welke hij had afgesloten, toen Brand de kamer had verlaten. Maar hij verliet de kamer nog niet.

Markies d'Armand scheen iemand te verwachten, want hij keek op zijn horloge.

Het duurde niet lang of Gaston bracht het visitekaartje van een heer, die den markies wenschte te spreken.

Dat moest wel de verwachte zijn, want de markies wierp een vluchtigen blik op het kaartje en zei terstond:

"Laat dien heer binnen komen!"

Gaston ging heen en enkele oogenblikken later trad monsieur Fournier de kamer binnen.

Hij was hoogst elegant gekleed in visite-toilet; in zijn knoopsgat droeg hij een camelia, en hij scheen in een uitstekend humeur te zijn.

De markies liet zijn blik langs de figuur van den bezoeker glijden.

Glimlachend zei hij:

"Wel, waarde vriend, als ik niet wist, dat

ge op het punt staat om te trouwen, zou ik denken, dat ge een huwelijks aanzoek gingt doen."

"Het is bijna hetzelfde, waarde markies," antwoordde de Franschman met een slim knip-oogje.

Daarna deelde hij den luisterende mede, dat hij besloten had om aan den vooravond van zijn bruiloft afscheid te nemen van zijn jongelingsleven.

"Het zal een prachtig feest worden", besloot hij zijn geestdriftig verhaal, "ik zeg u, er zijn allerliefste vrouwtjes bij en ik zou het mij tot een eer rekenen als ik u, markies, als mijn gast zou mogen beschouwen."

"Ik heb helaas reeds mijn woord gegeven," antwoordde Raffles.

Fournier zag er heel ongelukkig uit na deze woorden en vroeg toen op bescheiden toon:

"Zoudt ge zelfs niet voor een oogenblikje kunnen komen? Wij blijven heel lang bijeen."

De markies zei glimlachend:

"Ik kan niets beloven, maar als ge het niet erg vindt, dat ik laat kom, zal ik misschien nog verschijnen!"

"Heel graag!" zei Fournier, terwijl zijn gelaat opklaarde.

"En laat ons nu naar uw schoonvader gaan om de financieele kwestie in orde te maken, waarbij gij mijn tegenwoordigheid hebt gevraagd," hernam Raffles.

De beide heeren liepen naar de deur, toen de markies plotseling bleef staan en op luchtigen toon vroeg:

"Juist, dat ik waar ook! Heb ik niet gehoord, dat ge deel wenschte uit te maken van de Commissie voor Buitenlandsche Aangelegenheden van de Windsor Club?"

De oogen van den Franschman schitterden, toen hij bevestigend antwoordde.

Zijn gestalte scheen grooter te worden en in gespannen aandacht luisterde hij.

"Ik heb reeds met het bestuur gesproken," ging Raffles voort. "Ge moet uw verzoek schriftelijk indienen. Ik heb reeds een copie voor u opgemaakt, die ge nog slechts behoeft te onderteekenen, dan kan ik ze hedenavond nog in de club afgeven."

De markies was bij deze woorden weer naar zijn schrijftafel gegaan en had een portefeuille te voorschijn gehaald, waaruit hij een papier kreeg.

Dit legde hij voor Fournier neer.

Deze nam de pen en onderteekende het stuk, na het vluchtig te hebben doorgezien.

Uit de oogen van den markies, die achter den schrijver stond, schoot een zegevierende blik, toen vouwde hij het papier dicht, stak het in den zak en zei:

"Zoo, nu kunnen we meteen naar den notaris gaan."

"Naar den notaris?" vroeg Fournier op verlegen toon.

"Zeker, naar den notaris," antwoordde Raf-

fles, „ge weet toch zeker wel, dat iedere onderteekening bij zoo'n verzoek om te worden opgenomen, door den notaris moet worden bekrachtigd?”

Fournier was heelemaal in de war. Hij had er nimmer van gehoord.

Hij beijverde zich echter om zijn voornamen vriend terstond te verzekeren, dat dit hem natuurlijk wel bekend was.

Toen de beide heeren in de auto plaats namen, salueerde de chauffeur en sloeg het portier achter hen dicht.

De markies noemde het adres van een notaris en de auto gleed geruischloos voort.

Nadat hier de noodige formaliteiten waren vervuld, beval de markies zijn chauffeur om naar de woning te rijden van van Brixen in Goldhawke Road.

De Franschman straalde.

Hij groeide in het bewustzijn, naast een markies de straten van Londen te kunnen doorkruisen.

Als hij had vermoed, dat het verzoek tot opname met een vluchtigen inkt was geschreven, die na verhitting weer vervloog, zonder een spoor achter te laten, dan zou zijn humeur wel zijn veranderd.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een panne in den mist.

Van Brixen vond het niet zeer aangenaam zijn schoonzoon in gezelschap van den markies bij zich te zien.

Hij wist, dat heden, op den dag vóór het huwelijk, Fournier zou verschijnen, om de 50,000 pond in ontvangst te nemen en had gehoopt, zijn medeplichtige desnoods door dreigementen, met minder te kunnen afschepen.

Nu zag hij zijn plan verijdeld en wilde daarom de betaling uitstellen.

Fournier echter verklaarde, dat hij den markies had verzocht mede tegenwoordig te zijn, wat deze lachend bevestigde.

Daarom bleef hem niet anders over dan in den zuren appel te bijten en Fournier de volle som in klinkende munt en papiergeld uit te betalen.

Deze gaf, zooals het behoorde, een kwitantie van het ontvangen bedrag en verzocht den markies nog, het document als getuige te onderteekenen, waartoe deze zich dan ook bereid verklaarde.

Daar Fournier de geheele zaak nu had afgehandeld, was het bezoek weldra afgelopen, zonder dat de „gelukkige bruidegom” van 54 jaar ook met een enkel woord naar zijn bruid had geïnformeerd.

Toen zij weer plaats hadden genomen in de auto, fluisterde Raffles zijn chauffeur toe:

„Alles in orde, nu komt het er op aan!” —

Intusschen was de lucht, die eerst zoo helder was geweest, bewolkt geworden; de beruchte Londensche mist kwam op en een fijne regen viel neer.

Elke minuut werd de lucht dikker en men kon bijna geen hand voor de oogen zien.

Naar mate de mist dikker werd, reed de auto langzamer voort. Op 't laatst leek het wel een slakkengang en, hetgeen begrijpelijk was, men schoot haast niet op.

De markies scheen deze vertraging niet veel te hinderen, want hij leunde op zijn gemak achterover in de kussens en rookte een sigaret.

Fournier zat echter onrustig op zijn zitplaats heen en weer te draaien en vroeg ten slotte:

„Maar, waarde markies, zijn wij nu nog niet bij de Engelsche Bank?”

Schertsend antwoordde deze:

„Mijn gezelschap schijnt u te vervelen!”

Natuurlijk deed Fournier zijn best, het tegendeel te verzekeren, maar toch wierp hij van tijd tot tijd een blik door de raampjes naar buiten.

Dit hielp echter niet veel, want men zag alleen onduidelijke schaduwen voorbijzweven, waarvan de omtrekken niet te onderscheiden waren.

Toen meer dan drie kwartier was voorbijgegaan, zonder dat men het einddoel had bereikt, kon de Franschman zijn onrust niet meer verbergen.

„Ik weet niet, markies,” zei hij, „maar ik ben bang, dat uw chauffeur zich vergist.”

„Dat is niet onmogelijk,” antwoordde deze, terwijl hij tegelijkertijd een teeken gaf om halt te houden.

De auto stond stil en markies d'Armand vroeg zijn chauffeur, waar zij nu eigenlijk waren.

Deze moest bekennen, dat hij het niet wist.

In de verte was een gebouw zichtbaar en men besloot, daarheen te rijden, om opheldering te krijgen.

Toen zij daar waren aangekomen, klom de chauffeur van achter het stuurrad vandaan en kwam weldra terug met het bericht, dat dit gebouw — het krankzinnigengesticht van Hanwell was.

„Daar moest jij noodig in”, beet de markies zijn chauffeur toe, „nu zoo gauw als je kunt terug!”

De bestuurder moest zich in den mist vergist hebben en was in westelijke richting gereden, in plaats van in oostelijke, langs het Hyde-park.

De markies verontschuldigde zich over de onoplettendheid van zijn chauffeur, die bovendien door den mist was misleid.

Zijn gast antwoordde beleefd, dat de kleine vertraging niets te beteekenen had, maar zijn zuur gezicht logenstrafte zijn woorden.

Weldra vertelde hij dan ook in vertrouwen, dat de kleine Loulou, zijn tegenwoordig liefje, hem zeker een geweldige scène zou maken, als hij heden op het afscheidssouper te laat zou komen.

„Geloof mij, waarde markies,” betoogde hij, „ik ben mijn leven niet zeker. Gij kunt u die kleine duivelin niet voorstellen en dan vooral nu, met die trouwerij, nu ik toch al zoo veel moeite moet doen om haar in een goed humeur te houden.”

Markies d'Armand verzekerde opnieuw, hoezeer hij het voorgevallene betreurde en juist wilde hij den chauffeur tot nieuwen spoed aanzetten, toen de motor een eigenaardig geluid liet hooren, de auto reed nog even voort en — stond ten slotte stil.

Nu was goede raad duur.

Nergens was een voertuig te ontdekken en men kon in den mist zelfs geen enkel huis onderscheiden.

De kleine Franschman, wiens ongerustheid tot het uiterste was gestegen, sprong het eerst uit de auto om te zien wat er was voorgevallen.

Een panne. — — — —

Nauwelijks kon hij zijn woede bedwingen en in ruwe woorden schold hij op den chauffeur.

Daar deze verklaarde, dat het defect wel spoedig hersteld zou zijn, besloot men weer in de auto plaats te nemen, daar de neerstroomende regen het verblijf in de open lucht bijna onmogelijk maakte.

Ondanks den ijver van den chauffeur scheen de reparatie veel tijd in beslag te nemen, want er was reeds meer dan een kwartier verloop en nog steeds stond de auto op dezelfde plaats.

Eindelijk, na nog een vijftal minuten, die den Franschman zeer lang vielen, zette de auto zich weer in beweging.

De markies was verontwaardigd over de vertraging en verzocht Fournier, geheel en al over hem te willen beschikken.

„Dan zou ik u vriendelijk willen verzoeken,” zei Fournier, „mij onmiddellijk naar de woning van de kleine Loulou te laten rijden. Ik mag om geen enkele reden langer wegblijven, al kan ik het geld dan vandaag niet meer op de Bank deponeren.”

De markies had door de spreekbuis den chauffeur het adres opgegeven en de auto snorde verder.

„Maar mijn beste Fournier, wilt gij die groote som den geheelen avond bij u houden?” informeerde de markies.

„Het is mij zelf zeer onaangenaam,” luidde het antwoord, „maar ik kan niet meer naar de

Bank gaan. Gij weet, hoe lang men daar soms moet wachten en ik heb geen minuut meer te verliezen.”

„Bedenk, mijn waarde,” ging Raffles voort, „dat gij daar in vroolijk gezelschap zijt en dat ge niet weet hoe laat het kan worden. Het is zeer gevaarlijk! Een van mijn vrienden heeft op die manier zeer onaangename ervaringen opgedaan...”

De markies vertelde zoo'n griezelige geschiedenis, dat zijn gast de haren te berge rezen.

Fournier was bleek geworden en zei aarzelend:

„Als ik maar wist, wat ik moet doen!”

„Als ik u soms kan helpen,” bood de markies aan, „dan zal ik het graag doen, want door mijn schuld — of tenminste door die van mijn chauffeur, hebt gij uw tijd verzuimd. Als gij mij het geld wilt toevertrouwen, zou ik dadelijk naar de Bank rijden...”

„Maar, markies, dat kan ik niet aannemen,” viel Fournier hem in de rede.

„Gij wilt mij natuurlijk die groote som niet toevertrouwen,” zei Raffles met een rustig glimlachje. „Ik vind dat begrijpelijk en neem u die voorzichtigheid in het geheel niet kwalijk.”

„Maar ik bid u, markies!” protesteerde Fournier. „U zou ik elk oogenblik mijn geheele vermogen toevertrouwen.”

„Goed, ik houd u aan uw woord,” zei Raffles. „Geef mij uw geld en ik beloof u, zoodra ik u bij de woning van de bekoorlijke Loulou zal hebben afgezet, onmiddellijk naar de Engelse Bank te rijden.”

Fournier wist eerst niet, hoe hij zich moest houden.

Aan den eenen kant was hij blij, als het geld nog heden op de Bank kwam, daartegenover stond echter wel degelijk zijn wantrouwen om den markies zulk een aanzienlijk bedrag zonder bewijs in handen te geven.

Deze liet hem echter niet veel tijd om na te denken; hij had een notitieboekje uit den zak gehaald en nam een gouden vulpen uit zijn zak en zei, al schrijvend:

„Dus, mijnheer Fournier, ik zal u hier dadelijk een kwitantie ter hand stellen voor 50,000 pond.”

„Maar, mijn waarde markies, dat is immers overbodig,” zei Fournier nu weer.

„Neen, neen,” zei Raffles afwerend, „orde moet er zijn!”

Nog voordat de Franschman wist wat er gebeurde, had zijn voorname vriend de 50,000 pond in den zak en keek hij eenigszins beuteurd naar de kwitantie, die hij in zijn handen hield en die was geteekend: „Markies Fereel d'Armand.”

Met een schok hield de auto stil; men was voor het huis van Loulou aangekomen.

De markies verzocht zijn gast om uit te stappen en verzekerde nogmaals met groote

beminnelijkheid, dat hij dadelijk naar de Bank zou rijden.

Toen de Franschman in de deuropening van het huis stond, zei markies d'Armand lachend en op halffluiden toon tot zijn chauffeur:

„Zijn woord moet men als gentleman houden, Charly!" Luid liet hij daarop volgen: „Onmiddellijk naar de Bank van Engeland!"...

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

De ontvoering.

Voor den hoofdingang van de Engelsche Bank hield een fraaie donkerblauw gelakte auto stil.

De portier snelde toe en hielp den eleganten vreemdeling uitstappen, die door de groote zekerheid, waarmee hij het groote gebouw binnentrad zonder een enkele vraag te doen, bewees, dat hij gewend was dergelijke groote inrichtingen te bezoeken.

Snel liep hij de vestibule door, legde zijn pelsjas af in de schrijf- en leeszaal en bleef eenigen tijd in een der kleine kamertjes, die door geslepen glazen wanden van de aangrenzende hokjes zijn gescheiden en waar hij ijverig schreef.

Zijn pels over de schouders werpend, liep hij met langzame schreden en met voorname onverschilligheid de ruime zaal door. Hij begaf zich naar de hoofdkas en scheen daar een oogenblik te weifelen.

Eindelijk naderde hij een der beambten.

De vreemdeling scheen het Engelsch niet volkomen machtig te zijn; hij sprak het eenigszins gebroken en met een eigenaardig accent. De kassier wierp een vluchtigen blik op de elegante verschijning.

Terwijl het uiterlijk van den vreemdeling reeds een man uit de hoogste kringen verried, werd deze indruk nog versterkt door het roode lintje van het Legioen van Eer, dat hij in het knoopsgat droeg en waarop de blik van den beambte gevestigd bleef.

De vreemdeling had met eenigen omhaal een langwerpige stuk papier uit zijn portefeuille genomen en dat den beambte voorgelegd.

Nadat deze kennis genomen had van het ingevulde bedrag, verzocht hij den vreemdeling, hem te volgen naar een ander loket en daar eenigen tijd te wachten.

De onbekende had plaats genomen in een der stoelen en haalde uit den borstzak van zijn jas het laatst uitgekomen avondblad, om zich daarin met onverschillig gelaat te verdiepen.

Aan de kas ging het niet zoo kalm toe. Be-

ambten snelden heen en weer, spraken zacht fluisterend met elkaar en keken telkens in gespannen aandacht naar den vreemdeling.

Deze scheen echter van al die opgewondenheid niets te merken en was oogenschijnlijk geheel in zijn lectuur verdiept.

Het papier, dat de vreemdeling den beambte had gegeven, was een chèque van den heer Fournier op naam van markies d'Armand voor een bedrag van 40,000 pond sterling.

De wissel was door den heer Fournier zelf ondertekend en de echtheid der handteekening door den bekenden notaris Mr. Longwood onder bijvoeging van diens ambtszegel gelegaliseerd.

Handteekening en ambtszegel van den notaris waren echt.

Het kwam den ambtenaar alleen maar vreemd voor, dat Fournier over zoo'n belangrijke rom beschikte, daar zijn gansche vermogen slechts 60,000 pond sterling bedroeg.

Hij besloot daarom den Heer Fournier op te bellen en te vragen of de chèque uitbetaald kon worden. Hij begaf zich daartoe in een geluiddempende cel, zoodat de aanbieder van de chèque niets van het gesprek kon hooren.

Het bleek den beambte echter weldra, dat de Heer Fournier niet thuis was: zijn kamerdienaar bediende de telefoon en deelde dit den beambte mede.

De vreemde bestudeerde intusschen nog steeds de krant en alles, wat er om hem heen gebeurde, scheen hem absoluut niet te interesseeren, want de kassier moest zijn naam eerst twee keer noemen, voordat hij opkeek en zich toen met een beleefd glimlachje verontschuldigde.

Den markies werd nu verzocht zich te legitimeeren.

Deze nam nu een reispas uit zijn elegante portefeuille en een aanbevelingsbrief van den president der Fransche Republiek, die hem legitimeerde als de boodschapper van een politieke zending.

De heeren aan het raampje wierpen slechts een vluchtigen blik op het document. Thans waren zij overtuigd.

Zonder verdere omwegen werden hem nu de 40,000 pond uitbetaald en met een hoffelijke, doch koele buiging verliet de markies de Bank van Engeland.

De portier opende het portier van de automobiel vlug en boog tot bijna aan den grond.

De vreemdeling had hem een vijf shillingstuk in de hand gedrukt.

Op den volgenden hoek hield de auto plotseling stil. De vreemde stapte uit, boog zich over naar zijn chauffeur en vroeg op halflieden toon:

„Charly, heb je Fred Herbes al een boodschap gestuurd?”

„Dat kon ik niet, Edward,” luidde het antwoord. „We wisten immers niet of ons plan zou gelukken.”

„Juist, dan zal ik het dadelijk telephonisch doen,” hernam Raffles. „Wacht een oogenblik, ik ben dadelijk terug.”

Hij ging naar een elegant restaurant en kwam na korten tijd terug, stapte weer in de auto en reed nu snel naar Goldhawke Road.

Toen zij daar aankwamen was de duisternis reeds gevallen. De mist was even plotseling als hij gekomen was, opgetrokken en ook de regen had opgehouden te vallen. De lucht was echter nog steeds betrokken en dikke wolken joegen aan het uitspansel voorbij.

Nu en dan verscheen een bleek maantje, maar hare zwakke stralen waren nauwelijks in staat de glanzende auto, die zooeven nog voor het gebouw van de Bank van Engeland had gestaan, in deze boomrijke buurt voor één enkel oogenblik te verlichten.

Maar noodig scheen dit ook niet te zijn. Het bleek, dat de chauffeur den weg goed kende, want, zonder de vaart te matigen, schoof de auto door de straten en verdween eindelijk in een boschje van het park, dat achter het huis van van Brixen was gelegen.

Zoowel de chauffeur als de inzittende stegen uit en niettegenstaande alles in dikke duisternis gehuld en het park geheel verlaten was, verborgen zij zich in de schaduw van de dikke boomstammen.

Het scheen, alsof zij op iets wachtten, dat uit de richting van Hydepark moest komen, want in gespannen aandacht keken zij dien kant uit.

Nu drong een flauwe schijn door de duisternis, en werd met elk oogenblik grooter, toenemend in helderheid.

„Daar zal hij zijn,” fluisterde een der beide schaduwgestalten.

Steeds nader kwam het licht en al spoedig kon men de lantaarns van een automobiel onderscheiden, die in razende snelheid naderde.

„Geef nu het teeken, Edward,” zei dezelfde stem.

Een zacht fluiten weerklonk door den nacht.

Dit scheen een afgesproken teeken te zijn, want de snelheid, waarmede de lichten waren genaderd, nam allengs af en aan het einde der laan hield het voertuig stil. Men zag in de duisternis, dat de lampen een bocht beschreven en dat de auto verdween naar den kant van de stad.

Een korten tijd bleef alles stil, toen klonk weer dat eigenaardige fluitgeluid door den zwijgenden nacht.

De beide luisterenden beantwoordden het signaal.

Toen klonken naderende voetstappen.

„Eindelijk, mr. Herbes!” werd er halffluid geroepen. „Wij wachten al sinds geruimen tijd!”

De nieuw aangekomene reikte het tweetal de hand en zei:

„Vergeef mij, markies, en gij ook, beste vriend, dat ik u liet wachten, maar ik kon niet eerder komen. Toen ik uw telefonische boodschap kreeg, wist ik van vreugde nauwelijks wat ik deed, want ik vreesde nog steeds dat uwe voorbereidingen, waarvan mr. Brand mij verteld heeft, in het laatste oogenblik nog zouden afspringen.”

„Nee, mr. Herbes,” klonk de welluidende stem van markies d'Armand in de duisternis, „alles is goed gegaan en ik hoop, dat ge reeds over een half uur uw wenschen ziet vervuld.”

De jonge man stamelde eenige dankbetuigingen, doch de markies weerde hem af en zei:

„Als alles goed geslaagd is, is het tijd om te danken, nu is iedere minuut nog kostbaar. Vlug dus aan den arbeid!”

Bijna geluidloos liep het drietal over den weg naar het huis van van Brixen toe.

Onderweg vroeg de markies den jongen man nog:

„Zijt ge er dus zeker van, dat Van Brixen niet thuis is?”

Deze antwoordde:

„Annette stuurde mij vanochtend nog een briefje, waarin stond, dat haar vader op reis was gegaan. Hij had echter ongaarne deze reis ondernomen aan den vooravond van de bruiloft. Het scheen hier echter een belangrijke zaak te betreffen, zoodat hij wel moest gaan.

„Bij het afscheid had hij Annette nog verzekerd, dat hij beslist met den trein van middernacht zou terugkomen.”

„Dan hebben wij des te meer reden om ons te haasten,” zei de markies en legde zijn hand op de deurklink van de tuinpoort.

Deze gaf mee en enkele oogenblikken later waren de drie mannen verdwenen in het dichte gebladerte van den tuin.

Het huis lag als uitgestorven; niets bewoog zich. Slechts voor een der vensters aan den achterkant scheen een zwak schijnsel.

In dit oogenblik kwam de maan van achter de wolken te voorschijn en verlichtte flauw de paden van den tuin, waarlangs de drie mannen zich voortspoedden.

Een oogenblik was alles stil.

Toen weerklonk plotseling het klagelijk geroep van een nachtuil.

Hoe zacht die kreet ook werd geslaakt, scheen men toch in de kamer, waar het licht brandde, het geluid te hebben vernomen, want het gordijn werd ter zijde geschoven, de openslaande ramen voorzichtig geopend en in de verlichte opening verscheen een vrouwelijke gedaante.

Wederom klonk diezelfde roep.

De vrouw daarbinnen maakte echter een afwerende beweging met de hand en wrong als in wanhoop de handen.

Toen hield zij een klein voorwerp in de hoogte, boog zich voorover en liet het op den grond vallen.

Uit de schaduw der boomen kwam een zwarte gestalte te voorschijn, die het voorwerp snel opraapte en ijlings weer in de schaduw der boomen verdween.

Herbes had met de linkerhand zijn wijde jas genomen en hield een tip voor het voorhoofd, terwijl de markies met een kleine elektrische zaklantaarn bijlichtte.

In dit schuilhoekje ontcijferde Herbes een klein briefje, dat Annette aan een steen had gebonden en naar beneden geworpen.

Zij deelde daarin mede, dat er geen mogelijkheid op een vlucht bestond, want van Brixen's oude huishoudster had de deur gesloten en het jonge meisje kon niet bij den sleutel komen.

Herbes was buiten zich zelf, maar de markies zei op fluisterenden toon:

„Dat hindert niets!”

Hij had snel een voorwerp uit den zak gehaald en trachtte nu het einde van een touw met een ijzeren haak naar het in de tweede verdieping gelegen venster omhoog te gooien.

De worp mislukte echter en met groot lawaai viel de haak op de steenen neer.

Allen verschrikten en luisterden in gespannen aandacht of niemand was opgeschrikt.

Gelukkig echter bleef alles stil.

„Zoo gaat het niet,” fluisterde de markies en hij wierp snel zijn kostbare pels neer en liep geruischloos naar den draad van een bliksemafleider, die van het dak naar beneden in de aarde liep.

De anderen konden een kreet van schrik niet weerhouden. Wat de markies wilde doen was louter waanzin. Doch reeds had hij het staaldraad gegrepen en begon zich langzaam omhoog te trekken.

Het lichaam vast tegen den muur gedrukt, klauterde hij als een kat naar boven.

Zoo bereikte de markies in korten tijd het venster. Hij sloeg zijn arm om een der sponningen. Een oogenblik zag men in het vensterkozijn zijn figuur afsteken, toen verdween hij geruischloos in de kamer.

Hier maakte hij een snoer los, dat hij om het lichaam had gewikkeld, wierp het eind

naar beneden en beduidde dat de touwladder, die nog op den bodem lag, daaraan moest worden vastgemaakt.

Hij bevestigde deze nu aan het venster en aldus was in korten tijd een tamelijk handige weg tot stand gebracht.

Toen de nachtelijke bezoeker de kamer binnen kwam, kon Annette nauwelijks een huiivering onderdrukken.

Die man bracht haar de vrijheid en het verwachtte geluk en toch rilde zij voor de uitdrukking van doldappere beslistheid, die sprak uit zijn gelaatstrekken. Hoe vreeselijk wel moest het zijn om dien man tot tegenstander te hebben!

Den markies ontging de angst van het meisje niet.

Als een man van de wereld wist hij echter met eenige vriendelijke woorden de opgewondenheid van de jonge dame te kalmeeren. Hij verzocht haar, zich vlug voor het vertrek gereed te maken en alle kleinigheden, waaraan zij gehecht was, in een handtaschje mee te nemen.

„Terwijl gij daarmede bezig zijt, heb ik nog een kleine taak te vervullen,” zei hij. „Wilt ge mij even zeggen, hoe ik het vlugst naar de kamer van uw vader kom?”

Het jonge meisje schrikte. Haar gelaat werd lijkbleek.

De markies trachtte haar gerust te stellen en zei:

„Ik geef u mijn eerewoord, dat uw vader in geenerlei gevaar komt. Ik moet echter een oogenblik in zijn kamer vertoeven.”

Slechts aarzelend gaf Annette hem de noodige aanwijzingen en terstond was de markies verdwenen, om reeds na enkele minuten terug te komen.

Intusschen waren alle voorbereidingen tot de vlucht gemaakt.

De markies bevestigde de kleine handtasch aan het touw en liet ze naar beneden glijden. Toen maakte hij een kleine buiging voor de jonge dame en zei:

„Ge veroorlooft mij?”

En voordat Annette goed wist wat er gebeurde, had hij haar als een kind in zijn armen genomen en begon nu met zijn last den gevarevollen terugtocht langs de touwladder.

Om het slingeren te voorkomen hielden de beiden, die beneden stonden, het vrije einde vast en spoedig had de markies met zijn beschermeling den grond bereikt.

„Deze man moet wel reuzenkrachten en een schier ongekeerde handigheid bezitten,” zoo dacht Annette, „want men bespeurde bij hem niet de geringste vermoeienis.”

Toen hij haar neerzette, omhelsde Herbes zijn meisje en fluisterde zacht:

„Eindelijk, liefste!”

De markies liet het minnende paar echter geen tijd om teere woordjes te wisselen, maar dreef hen aan tot spoed.

Voorzichtig door de duisternis sluipend, hadden zij spoedig de tuinpoort bereikt; eenige minuten later zaten allen in de in de boschjes verscholen staande auto en voort ging het naar het station.

Daar nam de markies voor het paar biljetten naar Southampton. Van daar uit zouden zij per boot naar Australië vertrekken.

Het was nog slechts luttele minuten vóór het vertrek van den trein.

Annette en Herbes waren in een ledige coupé gestapt en stonden voor het open portier om afscheid te nemen van hunne vrienden.

„En nu,” zeide de markies en hij haalde een pakje uit zijn zak te voorschijn, „heb ik nog wat te zeggen. Zooals ge weet, had uwe vader de som van 20,000 pond voor u als bruidschat bestemd. Ofschoon Fournier u niet tot vrouw krijgt, zag ik volstrekt niet in, waarom hij het geld moest behouden en ik haalde deze vaderlijke huwelijksgift om ze u hier te overhandigen.”

Annette en Herbes waren ten hoogste ver-

baasd en hunne verwondering steeg nog, toen de markies een étui uit zijn zak haalde en het Annette overhandigde.

„Ik vond ook nog dezen kostbaren collier in de kamer van uw vader. Dit kleinood was natuurlijk bestemd als bruidsgeschenk. Ge ontvangt het dus bij dezen.”

Juist kwam de conducteur om de coupédeuren te sluiten.

Annette en Herbes hadden geen tijd meer om iets tegen te zeggen. Daar stonden zij, in de thans gesloten coupé met een fortuin in hunne handen, zonder, dat zij in staat waren hem, die het hun had doen toekomen, te danken.

Herbes liet het portierraampje zakken.

Maar de trein zette zich reeds in beweging. Nog éénmaal staken de beide jongelieden hunne handen uit, nog éénmaal werden zij door Raffles gedrukt, toen reed de trein eerst langzaam, maar met steeds toenemende snelheid het station uit, hun geluk tegemoet.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een huwelijksmorgen vol verrassingen.

Triest brak de dag aan.

Fournier woelde rusteloos heen en weer op zijn legerstede. Hij was na een rumoerigen nacht eerst weinige uren geleden thuis gekomen, doch had de gewenschte rust niet kunnen vinden.

Hij was als geradbraakt. Alles deed hem pijn. Zijn hoofd, zijn oogen, zijn rug en tusschen dat alles door was het hem telkens, alsof hij de fluweel-zachte, blanke armen van Loulou om zijn hals voelde.

Hij begreep, dat het nutteloos zou zijn, om te trachten in slaap te komen. Hij ging over-eind zitten, trok de dekens om zijn schouders, want hij was huiverig, sloeg zijn armen om zijn opgetrokken knieën en verviel in een droefgeestig gepeins.

Dit was dus de morgen van zijn bruiloftsdag.

Waarom zou hij feitelijk trouwen?

Het hoofddoel was nu immers bereikt.

Hij was in het bezit van 20,000 pond bruidschat en had nu ook de 30,000 pond gekregen, die hem nog toekwamen van vroegere „zaken”, die hij met van Brixen had gedreven.

Annette was weliswaar een alleraardigst meisje, maar wat moest hij met een vrouw beginnen?

De donkerlokkige Loulou was toch even lief als zijn blonde bruid. Enfin, hij zou het dan wel zien te schipperen! —

De gedachtengang van den kleinen schurk werd plotseling afgeleid, want naast hem ging de telefoon over. Het belletje klonk hem schrill in de ooren.

„Wat is dat nu?” dacht Fournier, „nu al een telefoontje. Dat is bepaald een flauwe grap van een vriend!”

Hij ging weer liggen en draaide zich om, ten einde te trachten nog wat te slapen, den vriend verwenschend, die hem beet wilde nemen.

Rrrrrrrrrrrrr!

Weer ging de telefoon.

Nu was Fournier wel gedwongen op te staan. Met dat gebel was niet aan slaap te denken.

Slaapdronken greep hij den hoorn van den haak.

„Hallo!” meldde hij zich, „met Fournier!”

„Hallo!” klonk het terug.

„Met wien spreek ik?” vroeg Fournier.

„Markies d'Armand!” hoorde hij.

De kleine Franschman maakte onwillekeurig een buiging.

„Wel, markies, wat verschaft mij de eer?” vroeg hij nu.

„Ik wil u feliciteeren, als ge ten minste nog altijd van plan zijt vandaag te trouwen,” klonk het van het andere einde van den draad.

Fournier grinnikte. Hij dacht, dat de markies ook een beetje geboemeld had.

„Ik wilde alleen maar weten,” vervolgde de markies op ernstigen toon, „of ge Annette van Brixen zóó lief hebt, dat ge haar ook zonder bruidsschat wilt nemen. Ik ben namelijk in het bezit van de huwelijksgift en heb bovendien op uw naam nog 40,000 pond gehaald. Ik had u gisteravond beloofd direct naar de Bank te

rijden en kreeg daar op uw handteekening terstond het verlangde."

Nog altijd dacht Fournier aan een grapje en wederom grinnikte hij.

„Ge hebt volstrekt geen reden tot vroolijkheid", ging de markies voort. „Misschien zult gij mij eerder gelooven, als ik u verzeker, dat de vermeende markies d'Armand niemand anders is dan John Raffles!"

Fournier was lijkkleek geworden.

De microfoon gleed uit zijn hand en bevend greep hij naar de leuning van den stoel.

Maar dat was toch waanzin! De markies wilde natuurlijk slechts een grapje maken.

Op deze manier trachtte Fournier zich zelf gerust te stellen, maar dit wilde hem niet al te best lukken, en de angst snoerde hem de keel dicht.

Hij moest zich echter zoo spoedig mogelijk zekerheid verschaffen.

Hij nam de microfoon weer op en riep:

„Hallo!"

Maar hij kreeg geen antwoord meer. De markies had den hoorn weer opgehangen.

Wat nu te doen?

Naar de Bank telefoneeren? Dat ging niet, want die was nog gesloten. Het was pas acht uur.

Naar de politie? Dat wilde hij niet, daar hij nog steeds de hoop koesterde, dat alles maar een flauwe grap was. En bovendien, daar had hij liever niet mee te maken.

Maar wat dan? Wat dan?

Hij moest er toch met iemand over spreken en hij dacht aan Van Brixen.

In allerijl kleepte hij zich, verliet het huis en reed per taxi naar zijn aanstaanden schoonvader.

Daar lag alles nog in diepe rust.

Toen eindelijk een dienstmeisje de deur had geopend, stormde Fournier haar voorbij en rende terstond naar de slaapkamer van den heer des huizes.

Deze was eerst laat in den nacht van zijn reis teruggekeerd en sliep nog vast, toen hij plotseling onzacht uit zijn slaap werd geschud.

Toen hij de oogen opsloeg zag hij Fournier voor zich staan, die in hoogst opgewonden toestand verkeerde.

Deze begon het verhaal te doen van wat hem was overkomen, toen plotseling het dienstmeisje aan de slaapkamerdeur klopte en vol schrik door de gesloten deur heen vertelde, dat een touwladder uit het venster van de kamer der juffrouw in den tuin hing.

Dit bericht bracht groote ontsteltenis te weeg.

Van Brixen kleepte zich in allerijl en haastte zich met zijn vriend naar de kamer van zijn dochter.

Deze was leeg. . . .

Midden op de tafel lag een brief van den volgenden inhoud:

Mr. van Brixen!

Nauwkeurig onderzoek heeft aan het licht gebracht, dat ge uw geld op schandelijke wijze hebt verdiend en nog verdient.

Uw vriend Fournier is geen haar beter dan gij; ik heb derhalve besloten om het geld, dat ge op zoo minderwaardige wijze hebt verworven, aan de lijdende menscheid te besteden.

Ge zijt gewetenloos genoeg om uwe dochter te willen koppelen aan Fournier. Dit moest ik verhinderen en daarom heb ik juffrouw Annette geholpen om te vluchten met den jongen koopman Herbes, die haar lief heeft. De huwelijks gift van 20,000 pond heb ik het jonge paar naar hun nieuwe woonplaats meegegeven.

De andere 30,000 pond, die ik Fournier heb afgenomen en ook de 40,000 pond, die ik mij van zijn vermogen liet uitbetalen, zal ik aan de Londensche armen geven.

Fournier is dus gestraft.

En wat u betreft, ook gij zult uw straf niet ontgaan.

JOHN RAFFLES,
alias Markies d'Armand.

P.S. Daar juist vind ik een kostbaar halssnoer in uw schrijftafel. Uit den bijgaanden brief lees ik, dat ge dit hadt bestemd als geschenk voor uwe minnares Tatjana Miroff. Daar kan natuurlijk niets van komen. Ik zal het snoer aan uwe dochter geven als geschenk van haar kieschen vader. Ik heb nu geen tijd om uw boel verder door te snuffelen, maar dat komt later wel in orde.

Ge hoort nog wel van mij. J. R."

Van Brixen had den brief op halfluiden toon gelezen en Fournier volgde ieder woord in gespannen aandacht.

Zijn gelaat was vaalbleek en werd langzamerhand groen.

Als gebroken zonk hij in zijn stoel. Iedere hoop was vervlogen en wat hij had gedroomd, was tot waarheid geworden.

Annette weg! Dat was niet erg, maar met haar was de bruidschat verdwenen en dat was wèl erg. Bovendien 70,000 pond sterling verdwenen van zijn vermogen. Hij was geruïneerd. Wat hij overhield was de moeite niet waard. Hij kon weer van voren af aan beginnen en dat zou moeilijk gaan, want als het de waarheid was wat die schurk geschreven had, dan was die markies niemand anders dan Raffles en die zou het hem misschien beletten.

Terwijl hij aan dat alles dacht, zat hij als een gebroken man op een stoel, maar plotseling sprong hij op en begon het vertrek op en neer te loopen, zijn woede op allerlei wijze lucht gevend. Nu eens weeklaagde hij als een

kind, dat men een stuk speelgoed heeft ont-nomen, dan weer vloekte hij als een ketter en toonde daarmee maar al te zeer zijn waren aard als onopgevoede wellusteling.

Telkens wendde hij zich tot van Brixen, in de hoop zijn medeschurk tot dezelfde gevoelens van woede en haat jegens Raffles op te wekken, maar hij slaagde daarin niet.

Van Brixen bleef tamelijk rustig, want hij was van meening, dat hij er heel goed afgekomen was.

Het verlies, dat hem had getroffen, betekende niet veel.

Het snoer had wel groote waarde, maar zoo'n som kwam bij hem, den multi-millionair, niet in aanmerking.

En de wensch van Tatjana, dat zijn dochter het huis zou verlaten, was nu toch ook vervuld.

De wraak van John Raffles vreesde hij niet. Geld en kostbaarheden konden gemakkelijk bij de een of andere Bank worden ondergebracht.

Maar Fournier was veel te razend om naar al die redeneeringen te luisteren en het einde was, dat de vrienden hoog loopende ruzie kregen en dat de Franschman naar de Bank ging om te hooren, of inderdaad op zijn naam het kapitaal was weggehaald.

Het was maar al te waar!

Toen won zijn woede het van zijn vrees en hij reed onmiddellijk naar Scotland Yard om de politie mede te deelen wat er gebeurd was en haar hulp in te roepen.

Het toeval wilde, dat Hoofd-inspecteur Baxter hem te woord stond en toen deze hoorde, dat Raffles weer aan den gang was geweest, werd hij even woedend als Fournier, die dat met groote vreugde constateerde.

En daar Baxter met dure eeden zwoer, dat hij den gentleman-inbreker dit keer vast en zeker in handen zou krijgen, twijfelde Fournier daar geen oogenblik aan.

In zijn ijver ging Baxter zelfs zoo ver dat hij Fournier voorstelde onmiddellijk op onderzoek uit te gaan, iets, waarin de kleine schurk gretig toestemde.

Terwijl zij aldus door de Londensche straten liepen merkten zij plotseling een rooden lichtgloed op boven de naaste huizen.

De voorbijgangers drongen verschrikt opeen en een oogenblik later weerklonk aan alle kanten het geroep van: „Brand! Brand!” door de straten.

In een oogenblik was een menigte verzameld en van alle kanten snelde men naar de plaats, vanwaar de roode lichtgloed opsteeg.

Het werd hoe langer hoe drukker in de straten; hoe langer hoe scheller weerklonk het roepen en krijschen.

De aanblik van het brandende perceel was dan ook inderdaad angstaanjagend.

Een van die groote huurkazernes, die men vindt in elke wereldstad, stond in brand.

Als machtige armen kronkelden de vlammen omhoog naar den donkeren nachthemel. De brandweer was reeds aanwezig en kletterend en sissend plonsden de zware waterstralen neer in de vuurzee en dan was het, of de roode tongen nog hooger lekten.

De brandweerlieden spanden hun uiterste krachten in, doch het scheen hun niet te gelukken, het vuur meester te worden.

Baxter en Fournier, die er zeer opgewonden uitzagen, en die voor dat, wat de algemeene opmerkzaamheid trok, geen oog schenen te hebben, waren juist de plek van het onheil genaderd.

„Dat ook nog,” sprak de kleinste en zij trachtten zich door den menschenmuur een weg te banen.

Dit lukte hen slechts moeilijk en het tweetal kwam maar uiterst langzaam vooruit.

„Laat mij voorgaan, mr. Fournier,” zei Baxter, de hoofd-inspecteur van politie, „ik zal mij legitimeeren, opdat wij gauwer vooruit komen.”

Hij schoof den kleinen Franschman op zij en drong zich met geweld door de menigte, die slechts onwillig ter zijde week.

Plotseling onder het langzaam voortloopen over het door de politie afgezette terrein, voelde Baxter een ruk aan zijn jas en hoorde hij den naam „Raffles” uitroepen. Daarna hoorde hij het geluid van een doffen slag en toen hij omkeek, zag hij den kleinen Franschman languit in een plas op den grond liggen.

Deze had tusschen de menigte aan den overkant der straat „markies d'Armand” ontdekt. Hij had naar den man willen toesnellen, maar door zijn haast vergeten, dat overal slangen op den grond lagen en nu was hij daarover gestruikeld en languit op den grond gevallen.

Vóórdat hij was opgestaan en Baxter had verteld, wien hij gezien had, waren reeds zoo veel seconden verlopen, dat de gezochte makkelijk had kunnen ontvluchten.

Baxter dacht, dat Fournier zich wel vergist zou hebben.

Deze echter beweerde met groote beslistheid, dat er van vergissing geen sprake was en zoo kwam Baxter ook tot de conclusie, dat werkelijk de gentleman-dief in de nabijheid was.

Maar hier, als 't ware gevangen tusschen de geweldige menschenmassa, zagen beiden wel in, dat op dit oogenblik van een vervolging weinig resultaat was te wachten.

Intusschen was de brand zoodanig toegenomen, dat van doorkomen geen sprake was.

Het geheele huis stond nu in lichterlaaie en loeiend sloegen de vlammen uit naar allen kant.

Met bovenmenschenlijke kracht werkte de brandweer, maar nog steeds wilde het haar niet gelukken het vuur meester te worden.

De ongelukkige bewoners der bovenste ver-

dieping hadden hun leven bijna allen langs de brandladders in veiligheid gebracht.

Uit de vlammen kwam nu een brandweerman te voorschijn met een rookhelm over het hoofd. Hij verscheen op een der brandladders en droeg een bewustelooze jonge vrouw op den arm.

Luide kreten van bijval loonden den dapperen voor zijn moedige daad.

Men had de vrouw op den grond neergelegd en reeds schoten lieden toe om haar levensgeesten weer op te wekken.

De brandweerman verklaarde, dat er zich thans in het huis geen levend wezen meer bevond.

Nauwelijks echter was de bewustelooze bijgebracht, of zij kreet vol ontzetting:

„Mijn kind. Waar is mijn kind? — Redt, o, redt mijn kind!”

Bijna waanzinnig van smart trok zij zich aan de haren en omklemde de knieën van den brandweerman onder den uitroep:

„Redt mijn kind!”

Vrouwen jammerden met de moeder mede en wanhoopskreten weerklonken door de lucht.

Maar hulp was hier onmogelijk!

Doch dáár — wat was dat? —

Met geweldige kracht had een man zich door de massa een weg gebaad en drong nu naar het brandende huis toe.

De brandweerlieden, die hem den weg wilden versperren, duwde hij met sterke hand ter zijde en vóórdat iemand nog goed wist wat er gebeurde, had hij reeds de onderste sporten der brandladder beklommen.

Vlug als een aap klauterde de man omhoog.

Alle harten schenen stil te staan en aller oogen waren gericht op de vlammenzee.

De spanning was hevig en eenige vrouwen vielen flauw van angst.

Nu had de man het venster bereikt, waaruit de brandweerman zoo juist de bewustelooze vrouw had gedragen.

Eén oogenblik slechts zag men zijn donkere gestalte in de gloeiend roode vensterholte staan.

Even wendde zich de vreemdeling om en riep:

„Verder spuiten!”

Toen was hij verdwenen.

Angstige minuten volgden.

Onafgebroken stortten de spuiten watermassa's in het vuur.

Toen weerklonk plotseling een duizendstemmige jubelkreet door het luchtruim.

Boven, heel boven, op de hoogste sport van de brandladder stond de redder en hield een kind op zijn armen.

De vlammen verzengden zijn kleeren en sloegen aan alle kanten om hem heen, terwijl de brandweermannen breede waterstralen spoten naar den moedigen redder, die nu de ladder begon af te dalen.

Toen het grootste gevaar voor den koenen man was geweken, en luide jubelkreten alom opstegen, stortte het dak ineem en de op-laaierende gloed zette den redder met zijn last in daghelderen schijn.

Baxter en Fournier waren intusschen langzamerhand tot op de eerste rij gekomen en stonden de geheele redding met open mond mee aan te staren.

Daar! Eensklaps werd het gelaat van den man op de ladder verlicht en uit beider mond klonk het tegelijkertijd:

„Raffles!”

Baxter gaf in allerijl aan de omstaande politie-mannen bevel, den man, zoodra hij een voet op den bodem had gezet, in hechtenis te nemen.

De overgelukkige moeder drukte nu haar kind in de armen.

Alles verdrong zich om den held. Deze voelde plotseling, dat hem een hand op den schouder werd gelegd en toen hij zich omkeerde, zag hij Baxter, die met twee agenten op hem was toegetreden.

In hetzelfde oogenblik gebeurde iets vreeselijks. Een brandende balk stortte plotseling naar omlaag en sleepte in zijn val een der brandweermannen mede.

Een kreet van ontzetting werd geslaakt.

De ongelukkige man had bij den val den nek gebroken.

Baxter, Fournier en de agenten waren onwillekeurig terzijde gesprongen om niet door den vallenden balk te worden getroffen.

Toen de eerste schrik voorbij was, keken ze om naar den gearresteerde.

Deze echter was verdwenen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Onverwachte terugkomst.

„Wie heeft vandaag de wacht in Goldhawke road?” vroeg hoofd-inspecteur Baxter, aan zijn secretaris Marholm.

„Dickson,” antwoordde deze.

Baxter had een dienstlijst opgenomen, knikte bevestigend en legde het blad papier weder in het vakje van zijn lessenaar.

Na hetgeen met Fournier was voorgevallen, had ook van Brixen zich niet meer veilig gevoeld.

Hij had zijn geld en kostbaarheden naar verschillende banken gebracht; het personeel, dat hij nu ook niet meer vertrouwd, was ontslagen en op zijn verzoek werd zijn huis dag

en nacht door de politie bewaakt, terwijl hij met Tatjana Miroff een reis om de wereld was gaan maken.

Men had terstond een stevige politiewacht op post gesteld in de hoop, dat Raffles zijn bezoek aan van Brixen's huis spoedig zou herhalen.

Op die manier kon van Brixen met een gerust hart zijn voorgenomen reis ondernemen.

Baxter, die zich tot dusverre steeds had bemoeid met de zaak Raffles en in wiens handen de leiding ook thans berustte, had nu het opperbevel gekregen over het te bewaken huis.

Baxter had met de bewaking niet veel last gehad. Twee maanden waren er verlopen sedert het vertrek van van Brixen en al dien tijd was er niets gebeurd. Er gingen dagen om, dat Baxter niet eens aan het huis in Goldhawke Road dacht en dat de wachtposten kwamen en gingen, zonder dat hij op de geregelde aflossing het oog hield.

Meestal liet hij de regeling daarvan over aan zijn secretaris Marholm.

Het was heel toevallig geweest, dat hij er naar geïnformeerd had wie vandaag de wacht had.

Nog toevalliger was het, dat juist op dat oogenblik een telegram voor Baxter werd bezorgd, afkomstig van van Brixen, waarin deze meldde, dat hij door ziekte genoodzaakt was zijn reis te onderbreken en van plan was thuis een geneesheer te raadplegen.

„Heel goed,” mompelde Baxter, „dan zijn we meteen van dien vervelenden wachtpost voor het huis ontslagen.”

Hij wilde juist bevel geven, dat de wacht ingetrokken kon worden, toen de telefoon overging en Dickson, die de wacht voor het huis had gehad, zich meldde.

Dickson was een agent met een gezond stel hersens, die zich niet licht met een kluitje in het riet liet sturen.

Langzaam patrouilleerde hij voor het huis op en neer, toen plotseling een automobiel zijn aandacht trok, die tamelijk vlug naar van Brixen's woning reed en daar voor het tuinhek stilhield.

Op de plaats van den chauffeur zat een neger, wiens gelaat, zwart als ebbenhout, scherp afstak bij den gelen kaftan en den rooden fez.

Toen de auto stopte, kwam Dickson wat nader en zag nu, dat de neger vlug zijn plaats verliet, het portier opende en den inzittende hielp bij het uitstappen.

Het duurde lang, voordat er iemand uit het voertuig te voorschijn kwam.

Dickson keek nu extra scherp toe.

Eindelijk verscheen, in dekens en mantels gehuld, een man wiens hoofd geheel in doeken was gewikkeld.

Door den neger ondersteund, die de zwakke gestalte bijkans geheel scheen te dragen, liep deze langzaam naar het hek.

Dickson had zich voor de tuinpoort opge-

steld. Hij kende zijn orders en was van plan, ieder den toegang te weigeren.

De in dekens en mantels gehulde reiziger zag dat, glimlachte flauwtjes en begaf zich, voetje voor voetje, naar den agent, stak zijn hand uit en zei met zwakke stem:

„Wel, mijn beste Dickson, er is dus niets bizonders voorgevallen! Ik hoorde het reeds van inspecteur Baxter. Zooals ge ziet, ben ik heel ziek en daarom heel wat vroeger terug gekomen, dan ik mij had voorgesteld. Doe inspecteur Baxter mijn hartelijke groeten en vraag hem of hij mij eens spoedig komt opzoeken, want ik heb hem belangrijke dingen mee te deelen. Ik zou natuurlijk wel naar hem toekomen, als ik me niet zoo ellendig voelde. Ik dank hem en jullie allemaal in ieder geval voor de goede zorgen.”

Van Brixen schudde de hand van Dickson en liet er meteen een geldstuk in verdwijnen.

De beambte groette glimlachend en keek eens tersluiks naar het geldstuk, het was een vijf-shilling-stuk.

Maar hij durfde den man toch niet zonder meer in huis toe te laten.

„Neem me niet kwalijk meneer,” zei hij, saluerend, „mijn orders zijn, dat ik niemand mag toelaten. Dus ook U niet.”

„Maar wat is dat nu?” vroeg de reiziger verwonderd, „ken je me dan niet meer? Je ziet toch wel wie je voor je hebt?”

„Jawel, meneer,” luidde het antwoord, „ik zie wel, dat U meneer van Brixen bent, maar als U het me niet kwalijk neemt, wil ik toch liever eerst even opbellen.”

„Ga je gang,” zei de reiziger, „het valt me alleen niet mee, dat ik hier zoo lang moet blijven staan. Als ik gezond was, kon me dat natuurlijk niet schelen, maar nu...”

„O, ik heb er natuurlijk niets tegen, dat U zoolang in huis gaat,” viel de agent in, „U hebt natuurlijk uw sleutel bij U. Gaat U maar naar binnen, dan bel ik in dien tijd even inspecteur Baxter op.”

Daar Brixen met het openen der poortdeur niet al te goed kon opschieten, kwam Dickson hem dadelijk te hulp.

De zieke dankte vriendelijk en liep nu voetje voor voetje naar het huis, zorgvuldig door den neger ondersteund.

Dickson, die van Baxter hoorde dat alles alright was, was blij van dien vervelenden wachtpost te zijn ontslagen en begaf zich nu op weg naar Scotland Yard om inspecteur Baxter rapport te geven van het voorgevallene en hem de groeten van van Brixen over te brengen.

Hij vond zijn chef in diens bureau.

Baxter besloot dadelijk den ander te gaan bezoeken, om tevens te zien of alles in orde was.

Toen de inspecteur aan de woning had aangescheld en de deur werd geopend, deinsde hij ontzet achteruit, want in plaats van het

vriendelijke gelaat van de huishoudster kreeg hij het ebbenzwarte gelaat van een neger te zien.

Nu herinnerde hij zich, dat Dickson had verteld, dat de eigenaar met een neger was teruggekeerd.

Baxter vroeg naar den heer des huizes.

De neger grijnsde, zoodat zijn witte tanden alle te zien kwamen en vroeg toen:

„Hoe jij heeten?”

„Wat???” vroeg Baxter, die dat brabbeltaaltje niet verstond.

De neger grijnsde weer.

„Hoe jij heeten?”

Baxter noemde nu zijn naam.

„Tommy zal massa vragen of massa thuis is voor jou.”

Floep!!

De deur vloog Baxter voor den neus dicht.

Zijn geduld werd wel heel erg op de proef gesteld, maar eindelijk toch ging de deur weer open en de neger noodigde den gast met vriendelijken grijns uit, binnen te komen.

Boven in de studeerkamer wachtte van Brixen zijn gast.

De kamer was in schemerdonker en van Brixen zat in een grooten leunstoel, met den rug naar het venster, de voeten rustende op een bankje. Zijn geheele lichaam was in dekens gewikkeld. Het hoofd van den zieke was in doeken gewonden en rustte op een kussen. Alleen het puntje van den neus als het ware, was onbedekt.

Toen Baxter met Tommy binnentrad, snelde de neger naar zijn meester toe en begon hem met een groot palmbiad verkoeling toe te waaien.

Baxter nam plaats.

„Hoe gaat het u?” vroeg hij deelnemend.

„Slecht!” antwoordde de zieke.

Het kwam er fluisterend uit.

„Wat scheelt u, mr. Brixen?” vroeg Baxter.

„Koorts. Harde moeraskoorts,” klonk het ten antwoord.

Onwillekeurig deinsde Baxter achteruit.

„Neen, ge hoeft niet bevreesd te zijn,” stelde van Brixen hem gerust. „De dokter in Aden heeft mij palmbiaden als waaiër aangeraden.”

„Zoo!” zei Baxter met belangstelling. Van palmbiaden als geneesmiddel tegen koorts had hij nog nimmer gehoord.

„Ge ziet zelf, hoe ziek ik ben, waarde heer Baxter,” ging de zieke voort. „Daarom ben ik maar zoo vrij geweest om u hier te vragen. Ge waart steeds zeer voorkomend voor mij.”

Baxter boog dankend.

Van Brixen vervolgde:

„... en daarom zou ik graag uw raad willen inwinnen.”

Baxter luisterde vol spanning.

„Mijn ziekte is van hoogst ernstigen aard en kan slechts in een zachter klimaat heil vinden. Ik kan mij nauwelijks bewegen en de doktoren

hebben mij geraden mijn woonplaats te veranderen. Als ik in het vochtige klimaat van Londen blijf, ben ik in drie maanden dood.”

De zieke ademde zwaar en moeilijk.

Tommy begon weer te waaiëren.

Na een poosje vervolgde de zieke:

„Ik ben alleen teruggekomen om orde op mijn zaken te stellen en ga dan zoo spoedig mogelijk naar het Zuiden van Frankrijk, waar het klimaat zooveel zachter en vooral zoo veel droger is.

„Ge begrijpt wel, dat ik mij liever wat moeite en lasten geef, dan dat ik een zekeren dood wil te gemoet gaan. Ik wil alles, wat zich in dit huis bevindt, laten verkoopen. Ik kan toch al die dingen niet meenemen.”

„Wat?” viel Baxter in, „wilt ge al die schatten verkoopen? Moeten die allemaal in vreemde handen vallen?”

„Ja, ik kan er niets anders op vinden,” zei de zieke op meewarigen toon. „Ik kan die dingen toch niet behouden, daarom maak ik ze maar te gelde.”

„Dan heb ik een vriendelijk verzoek!” flapte Baxter er uit.

„En dat is?” vroeg de zieke.

„Ge weet, dat ik zelf antiquiteitenverzameelaar ben,” vervolgde de inspecteur.

„Ja. En?”

„Wees zoo goed, mij den dag van de verkoop mee te deelen, dan vind ik misschien ook nog iets van mijn gading.”

„Met genoegen! Ik zal trouwens toch mijn vrienden niet vergeten.”

„Dank u!” zei Baxter, die in de wolken was. Hij begreep uit deze woorden, dat Brixen hem wel een mooi geschenk zou geven.

„Nu verder!” sprak de zieke.

„Ge wildet mijn raad inwinnen?” vroeg Baxter.

„Juist.”

„En waarvoor?”

„Ik weet niet, wat ik met het huis moet doen,” zei de zieke. „Ik zou het graag héél gauw willen verkoopen, omdat ik hier zoo spoedig mogelijk vandaan wil.”

„Ja, mijn waarde heer Brixen, vergeef mij, maar ik moet openhartig met u spreken, als ik u werkelijk een goeden raad moet geven. Uw huis is, ondanks alles, tamelijk oud en bouwvallig. Wie zal het in dezen toestand willen koopen?”

„Onlangs sprak ik een architect en toevalig kwam het gesprek over uw huis. Die heer deelde mij toen mede, dat de muren geheel en al verweerd waren. Door de klimplanten hadden de muren zooveel vocht opgezogen, welke niet uitgewasemd was geworden, daar de klimplanten dit weer beletten. Hierdoor waren de muren in een voortdurende vochtigheidstoestand gehouden. Het huis is daardoor niet alleen ongezond geworden om in te wonen, maar tevens tamelijk bouwvallig. Het is vreeselijk jammer, want het staat hier juist

zoo mooi en zoo aardig te midden van al dat groen. Het is alsof men buiten woont en menigeen zou voor dit stuk grond graag een aardig sommetje over hebben, om er een huis op te laten bouwen, dat modern en van alle gemakken voorzien is.

„Ik vraag mij af of de grond alleen niet meer waard zou zijn, dan wanneer het huis er op stond en een en ander zoo in veiling zou worden gebracht?”

„Dat heb ik mij ook reeds afgevraagd,” zei de zieke, „want ge zult wel begrijpen, dat ik er graag zooveel mogelijk geld wil uitslaan.”

„Ik zou u raden om het huis voor afbraak te laten verkoopen,” zei Baxter op beslist toon. De zieke richtte het hoofd op.

Hij scheen zichtbaar verheugd en zei met een zucht van verlichting:

„Ge hebt gelijk. Ik dank u voor uw vriendelijken raad. Mag ik u nog iets verzoeken?”

Baxter verklaarde, dat van Brixen geheel over hem kon beschikken en deze verzocht hem nu, om zoodra mogelijk de noodige advertenties voor de dagbladen op te geven.

Van Brixen wilde den inspecteur het geld voor de advertenties reeds vooruit geven.

Deze echter weerde dit af en zeide:

„Ik kan het u toch wel voorschieten. Wij zullen dan later wel afrekenen. Er zullen nog wel meer kosten bijkomen, als ge wilt, dat ik overal voor moet zorgen.”

Toen nam hij afscheid van van Brixen, die hem vriendelijk de hand reikte.

De inspecteur, bang voor moeraskoortsbesmetting, roerde echter nauwelijks de vinger-toppen van den zieke aan en verdween.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Een krankzinnige.

Fournier slenterde naar Oldkent Road om naar een koffiehuis te gaan.

De Franschman scheen vele jaren ouder te zijn geworden. Het haar was hem aan de slapen vergrijsd en als doelloos dwaalde zijn blik heen en weer. Sinds het verlies, dat hij door den genialen boevenstreek van lord Lister had geleden, was het bij hem tot een idee fixe geworden, in iederen voorbijganger den meesterdief te herkennen.

Hij was zoo langzamerhand reeds een stamgast in Scotland Yard geworden en steeds kwam hij daar vragen of belde hij op om te informeren of men Raffles nog niet had ontdekt.

Hoezeer ook allen op het politie-bureau er naar verlangden den meesterdief te arresteerden, zoo onaangenaam was hen ook het eeuwige vragen van den kleinen Franschman; Inspecteur Baxter had reeds een hevigen afkeer tegen Fournier opgevat, wijl hij dat voortdurend vragen zonder eenig resultaat als een persoonlijke belediging opvatte.

Het toeval wilde, dat Fournier inspecteur Baxter op straat tegenkwam. Baxter zag hem te laat, anders was hij zeker een straatje om geloopt, om den vervelenden zeurkous, zooals hij den kleinen Franschman in gedachten noemde, te ontloopen.

Het was nu echter te laat en nauwelijks had Fournier den politie-inspecteur gezien of hij vroeg dezen, naar gewoonte, of hij er nog niet in geslaagd was Raffles te arresteerden.

Baxter stond juist op het punt een snauw tot antwoord te geven, toen hij een ander middel bedacht, om van den man af te komen, namelijk door hem mede te deelen, dat zijn vroegeren compagnon, van Brixen terug was gekeerd van zijn reis.

Fournier had zóó weinig op deze mededeeling gerekend, dat hij verbluft midden op straat bleef staan, waardoor Baxter gelegenheid had zich te verwijderen, zonder dat de Franschman hem met verdere vragen kon lastig vallen.

Enkele minuten later trad Fournier het café binnen.

Nadat hij alle bezoekers met achterdochtigen blik had gemonsterd, om te zien of de Groote Onbekende er niet bij was, ging hij met bedrukt gelaat in een hoek zitten en nam een krant op. Zijn gedachten dwaalden echter steeds weer af en hij begreep geen woord van wat hij las. Hij verviel in gepeins.

Van Brixen was dus terug!

Dat hij hem, Fournier, daarvan geen kennis had gegeven, lag voor de hand, want na de woordenwisseling op den ongelukkigen bruiloftsdag hadden de vrienden elkaar niet terug gezien.

Wat echter zou van Brixen er toe gebracht hebben, zoo plotseling terug te keeren? —

Een gedachte schoot plotseling door Fournier's brein.

Zou van Brixen misschien een spoor van Raffles hebben ontdekt en daarom zoo spoedig zijn teruggekomen?

Ja — dat was het — ongetwijfeld.

De kleine gestalte van den Franschman scheen krachtiger te worden. Zijn oogen fonkelden.

Misschien zou hij nu zijn doel bereiken. En het besluit stond bij hem vast, den vijand op te zoeken, om zich zekerheid te verschaffen.

Hij riep den kellner, betaalde en verliet met veerkrachtigen tred het café. Toen riep hij een auto aan en liet zich naar Goldhawke Road brengen.

Met haastigen tred liep hij den hem welbekenden voortuin door en haalde de bel over.

Voor zijn ongeduld duurde het veel te lang, voordat de deur geopend werd en hij wilde, als naar gewoonte, vlug het huis betreden, toen Tommy hem tegemoet trad.

Zooals Baxter was teruggeschrikt, trad ook Fournier ontsteld achteruit bij den aanblik van het grijnzende negergelaat.

Wederom klonk de stereotiepe vraag van den neger:

„Hoe jij heeten?”

De Franschman was geprikkeld. Hij haalde de schouders op en wilde den neger op zij duwen, doch deze gaf den bezoeker op boksermanier een stoot in de maagstreek.

Fournier week achteruit.

De neger grijnsde met breeden mond en herhaalde:

„Hoe jij heeten?”

Daar de handelaar in blanke slavinnen wel inzag, dat er tegen den neger niets was te beginnen, noemde hij zijn naam.

Als hij gedacht had, thans te worden binnengelaten, had hij zich vergist, want de deur werd voor zijn neus dichtgeklapt.

Zijn geduld werd op een harde proef gesteld, want vele minuten verliepen en de neger kwam niet terug.

Fournier was in den laatsten tijd erg nerveus geworden.

Hij stond nu van ongeduld te trappelen en ten slotte ging hij zoo geweldig aan de schel trekken, dat heel het huis er van weergalmde.

Toen ook dat niet hielp, begon hij de deur met handen en voeten te bewerken.

Dat lawaai scheen dan toch te helpen, want de deur werd opnieuw geopend.

De neger verscheen weer, grijnsde verschrikkelijk en zeide:

„Meester èrg ziek; maak niet zoo lawaai, anders Tommy jou afdrogen.”

De zwarte dreigde met zijn vuisten.

Maar Fournier lette daar niet op. Hij vloog de trap op en de studeerkamer binnen, waar hij zijn vroegeren vriend dacht te vinden.

Toen hij binnentrad, zat deze weer, in dekens en kussens gehuld, in den leuningstoel.

Fournier stormde naar van Brixen toe en vroeg, zonder te groeten.

„Heb je een spoor van Raffles gevonden?”

De zieke antwoordde niet dadelijk.

Hij hield een hand voor den mond en steunde zachtjes.

Of was het een onderdrukt lachje, dat hij te voorschijn bracht?

Fournier kookte van ongeduld.

„Wat is dat voor een manier,” stooft hij op, „om mij zóó te behandelen! Aan wien lag de schuld, dat wij destijds boos van elkaar zijn gegaan? Aan jou — niet aan mij! — Zeg nou op! Heb je een spoor van Raffles gevonden?”

Weer klonk dat eigenaardig geluid.

Maar wat was dat? Fournier's oogen puilden uit zijn hoofd.

Daar richtte de zieke zich plotseling, zonder eenige hulp, uit den stoel op en vroeg met welluidende stem:

„Vraagt ge mij, of ik iets van Raffles heb gehoord?”

Ontzet deinsde de Franschman achteruit.

Met groote oogen keek hij den spreker aan. De haren rezen hem te berge en met de handen sloeg hij in de lucht, als wilde hij ergens steun zoeken.

Zijn adem stakte en eindelijk stiet hij uit:

„Raffles! Dat is Raffles zelf! — Help!” —

Voordat hij verder kon schreeuwen echter, had de zwarte hem gepakt en hem de hand op den mond gelegd.

De vermeende van Brixen stond voor hem en lachte hartelijk. Toen haalde deze een touw uit den zak en bond den ander aan handen en voeten.

De neger had den Franschman een prop in den mond gestopt en nu droegen zij den spartelende naar een zijkamer en legden hem daar op een divan neer.

Daarna keerde John Raffles — want hij was het inderdaad, zooals de lezers reeds lang begrepen zullen hebben, — met den neger in de studeerkamer terug.

„Ziezoo, Charly,” zei hij, „nu hebben we den knaap. We zullen nu eens zien of we hem met behulp van den braven Baxter niet onschadelijk kunnen maken.”

„Ik ben bang, Edward, dat die dolle streek ons nog in moeilijkheden brengt.”

„Hazenhart,” spotte Raffles en hij ging naar de telefoon om zich met Scotland Yard te laten verbinden.

„Hier Baxter!” klonk het.

„Hier Van Brixen! Het spijt me, inspecteur, dat ik u alweer lastig moet vallen. Er is zoo juist een groot ongeluk in mijn huis gebeurd. Nadere bijzonderheden kan ik u onmogelijk per telefoon mededeelen. Kom dus zoo gauw mogelijk naar hier!”

De inspecteur beloofde het.

Raffles legde den hoorn op den haak en stak een sigaret op.

„Over een kwartier kan hij hier zijn en dan kan het spelletje beginnen,” legde hij Brand uit.

Nauwelijks was een kwartier verstreken, toen de huisbel overging.

Raffles kroop weer in de bekende vermomming van koortslijder en ging in den leunstoel zitten.

Brand ging als Tommy naar de deur. —

Toen Baxter het huis betrad, zag hij, dat de neger buiten zichzelf was van opgewondenheid. Zoodra hij de straatdeur geopend had, sloeg hij met de vuisten zich tegen den kroeskop en riep uit:

„O, massa, hij zoo dom is, zoo dom! Hij roept zoo dwaze dingen!”

Verschrikt vroeg Baxter, die er niets van begreep:

„Wie? Mr. Van Brixen?”

„O, no, massa, die andere, kleine man! Gek, heelemaal gek!”

Baxter ging naar boven.

Ook Van Brixen scheen buiten zich zelf te zijn.

Hij wrong de handen en steunde in zijn stoel:

„O, beste inspecteur! wat een ongeluk! Wat moet ik met dien armen kerel beginnen!”

„Maar wat is er dan om 's hemels wil gebeurd?” vroeg Baxter, wien al dat gelamen-teer niet aanstond.

„Och ja, dat is waar ook, zei Van Brixen, U weet nog niets! Luister.

„Een paar uur geleden kwam mijn oude vriend Fournier mij bezoeken. Die brave kerel had zeker gehoord, dat ik ziek ben. Ik vertelde hem van mijn ziekte en dat ik had besloten, alles te verkoopen. Ik wilde hem nog een paar kostbaarheden geven en toen hij bezig was een en ander uit te zoeken, nam hij plotseling een kostbare vaas, wierp die op den grond aan stukken en schreeuwde:

„Daar is Raffles!”

„Ik wist niet wat er gebeurde en vroeg:

„Wat scheelt er aan, Fournier?”

„Toen draaide hij zich plotseling om, sprong mij naar den keel, trachtte mij te worgen en riep maar steeds: „Jij bent Raffles!” Als Tomy mij niet te hulp was gekomen, zou hij mij zeker vermoord hebben.”

De zieke hield, uitgeput, op.

De inspecteur had vol aandacht geluisterd. Toen zei hij:

„Ik heb het wel gedacht. Fournier had al lang dat idee fixe. Nu is het tot een uitbarsting van krankzinnigheid gekomen.”

„Waar hebt gij den ongelukkige gelaten?” vroeg Baxter.

„Tommy heeft hem overmeesterd en daar wij ons leven niet zeker waren, hebben wij hem gebonden en in de kleine kamer hiernaast gelegd. De aanval schijnt nu voorbij te zijn, want hij is geheel gekalmeerd.

„Zoo'n aanval kan gauw terugkomen,” meende Baxter.

Het scheen dat de inspecteur gelijk had, want nu klonk het weer uit de aangrenzende kamer:

„Die schurk, die dief is daar! Help! Help! Daar is Raffles!”

„Heb ik het niet gezegd?” vroeg Baxter.

„Ja, inderdaad, ge hebt gelijk” zei Van Brixen op meewarigen toon.

„Laat ons maar eens naar hem gaan kijken,” zei Brand.

Het drietal ging naar de andere kamer. Van Brixen leunde op Tommy's schouder en strompelde voort.

De gebonden man begon opnieuw en barstte los:

„Daar is de schurk! Neem hem gevangen, mijnheer Baxter! Het is Raffles!”

Baxter schudde het hoofd en zei tegen Van Brixen:

„Gaat u liever heen. Uw tegenwoordigheid schijnt hem verbazend op te winden.”

Met meewarigen blik keek Van Brixen naar zijn vriend en fluisterde:

„Die arme Fournier!”

Toen verliet hij het vertrek.

De Franschman begon met iedere minuut harder te schreeuwen:

„Laat hem toch niet ontsnappen, mijnheer Baxter, en maak mij toch vrij! Gij lijkt wel gek!”

Op goedigen toon zei Baxter, die wel eens gehoord had, dat men met krankzinnigen altijd mee moet praten:

„Ja, ja, beste vriend dat is Raffles! Zeker! Ik zal hem dadelijk arresteren! We nemen een automobiel en rijden spoorwegs naar de gevangenis!”

„Dat is goed! Dat is goed!” zuchtte Fournier.

Baxter ging nu naar Van Brixen toe.

„Het geval is inderdaad veel erger dan ik dacht. De ongelukkige is razend en wij moeten hem knevelen om elk opzien te vermijden. Hij moet natuurlijk dadelijk naar een krankzinnigengesticht worden overgebracht!”

Van Brixen sloeg de handen voor het gelaat en klaagde:

„Die arme, arme kerel!”

Baxter ging de straat op, floot twee agenten en beval deze, terstond een automobiel te halen.

Na enkele minuten was alles gebeurd.

Men had Fournier een prop in den mond gestoken, zoodat hij niet kon schreeuwen.

Maar de woedende blikken, die hij naar Van Brixen wierp, toen deze weer in den leuningstoel ging zitten, spraken boekdeelen.

Baxter nam afscheid van Van Brixen en volgde de anderen.

De auto was nauwelijks in beweging of de zoogenaamde Van Brixen sprong op, snelde naar het venster en loerde door een kier der gordijnen.

Toen lachte hij:

„Dat zaakje is dus geschikt.”

Daarna stak hij een nieuwe sigaret op.

TIENDE HOOFDSTUK.

Voor afbraak.

De dag der verkooping was aangebroken.

Reeds in den vroegen ochtend kwamen koopters van alle kanten opdagen en een der eersten was inspecteur Baxter.

Van Brixen ontving hem met groote vriendelijkheid.

Hij gevoelde zich iets beter en had den ziekenstoel verlaten. Alleen had hij het hoofdverband nog om, daar de koorts nog een weinig in zijn hoofd zat, naar hij verklaarde.

Overigens kon hij zich met behulp van een stokje door het huis bewegen, daar hij graag een oogje wilde houden op den verkoop van zijn inboedel.

Toen Baxter hem te kennen gaf een en ander te willen koopen, zei hij:

„Mijn waarde inspecteur, ge hebt mij zoo veel diensten bewezen, dat ik niet mag toestaan, dat ge iets koopt. Ik hoop, dat ge mij zult toestaan, u een en ander als blijk van waardeering aan te bieden.”

Baxter was ten zeerste verheugd, maar tegelijkertijd ten hoogste verbaasd over de vrijgevigheid van den man, die als een gierigaard bekend stond.

Hij zocht eenige prachtige dingen uit, waaronder een staande klok en een inktstel van Venetiaansch brons. Hij liet deze kostbaarheden terstond naar zijn bureau brengen.

Toen de eerste koopters kwamen, nam Van Brixen plaats in een gemakkelijken stoel, op een plek, waar hij alles kon overzien, maar liet de regeling over aan zijn bediende, die voor een neger al buitengewoon scherpzinnig was.

Voor bijna alles in huis waren aldra koopters gevonden en toen de kunstvoorwerpen geveild waren, kwamen de meubels, de bedden, de gordijnen, de schilderijen, de tapijten en andere dingen onder den hamer.

Eindelijk was het geheel kaal en nu ging men bieden op de stokrozen, de prachtige palmen en bladplanten uit den tuin.

Acht uren nadat de verkoop was begonnen, waren alle kostbaarheden en andere voorwerpen reeds verdwenen en slechts de kale muren overgebleven.

Toen de laatste koper het huis had verlaten, ging Van Brixen naar Tommy toe en zei:

„Zie zoo, Charly, dat hebben we er netjes af gebracht. We moeten nu maken, dat we weggomen, want je kunt nooit weten; Van Brixen mocht inderdaad eens terugkomen en dan had je de poppen aan het dansen.

„Als jij nu eens naar de garage gaat, om de auto te halen, dan zal ik in dien tijd de kas even opmaken. Morgen heeft bij den notaris de betaling der kooppenningen plaats voor het huis, dat als afbraak verkocht is en als dat af-

gelopen is, kan jij je weer in de blankheid van je eigen huid vertoonen. Het zal je wel gaan vervelen, hè, dat brabbeltaaltje?”

Brand lachte eens, liet nog eens al zijn witte tanden zien en spoedde zich naar de garage, om de auto te halen.

Toen Brand terugkeerde werden de kleeren gepakt en alles gereed gemaakt.

Toen strompelde Van Brixen naar buiten en voort ging het.

Eerst werd nog even aangereden bij den heer die het huis voor afbraak had gekocht en Tommy bracht hem den sleutel, daar den volgenden morgen met de slooping kon worden begonnen.

Toen ook dit was geschied, liet de zwarte chauffeur lustig den signaalhoorn weerklinken en voort ging het door den donkeren nacht.

Zes maanden waren verlopen, sinds Van Brixen met zijn minares Tatjana Miroff de reis om de wereld had ondernomen, toen op zekeren morgen de trein van Southampton de reizigers naar Londen terugbracht.

Daar Van Brixen bij zijn afreis zijn geheele dienstpersoneel had ontslagen, moest hij wel besluiten om in een hotel te gaan.

Tatjana had Van Brixen op deze reis er toe weten te bewegen om haar te trouwen en hoewel Van Brixen daarvan eerst niet had willen hooren, besloot hij toch, na de terugkomst in Londen den wensch van Tatjana te vervullen.

De reizigers, die in het Carlton-Hotel aan het Embarkment waren afgestapt, hadden hun lunch gebruikt en Tatjana ging naar haar kamer.

Van Brixen had een taxi laten halen en reed naar zijn huis in Goldhawke Road.

Makkelijk leunend in de kussens rookte de meisjeshandelaar een sigaar en dacht er over na, welke kamers hij in zijn woning voor zijn aanstaande vrouw zou laten inrichten.

Aldus in gedachten verdiept, had hij niet bemerkt, dat de auto in Goldhawke Road was gekomen en hij verbaasde zich erover, dat de auto langzaam reed, omkeerde en toen stilstield.

„Ik kan het nummer, dat u genoemd hebt, niet vinden,” zei de chauffeur tot zijn vrachtje.

Van Brixen schrikte op.

Een schok vloog door zijn lichaam en met één sprong was hij den wagen uit.

Waar was hij ???

Die huizen links en rechts waren toch de huizen van zijn bureu. Hij had er jaren tegen aangekeken en kende ze goed.

Maar zijn huis !!

Waar was zijn huis ??

Was dat hekserij ?

De chauffeur kon hem geen opheldering geven.

Van Brixen was altijd een man geweest, die vlug een besluit nam en ook terstond handelde.

Hij had bij zijn vertrek uit Londen de politie opdracht gegeven zijn huis te bewaken en nu vond hij niets dan een groote oppervlakte, die met boomen en struiken beplant was en waar het onkruid welig doorheen groeide.

Hier en daar lagen wat steenen en puin, als afkomstig van een afbraak, terwijl er, voor aan den weg, twee groote borden stonden, waarop een mededeeling was geschilderd, dat dit bouwterrein te koop was en buitengewoon geschikt was voor een landhuis of een hotel. Het was te bevragen bij die en die makelaars.

Daar moest hij meer van weten.

Vlug sprong hij in een auto en liet zich naar Scotland Yard rijden.

Inspecteur Baxter kwam hem reeds tegemoet en zeide:

„Ah mr. Van Brixen zijt ge zoo gauw weer opgeknaapt? Ge ziet er uitstekend uit.”

Van Brixen begreep niets van deze woorden en Baxter vervolgde:

„Komt ge alweer in Londen wonen? De grond van uw vroeger perceel is nog niet verkocht!”

Nu werd het Van Brixen toch te bont.

Razend riep hij uit: „Zijt ge gek geworden? Wat bedoelt ge toch?”

Inspecteur Baxter snapte op zijn beurt absoluut niets van de zonderlinge houding van zijn bezoeker en vreesde bijna, dat dezen hetzelfde noodlot had getroffen als Fournier, die nog als ongeneeslijk krankzinnig in het gesticht zat.

Eindelijk zei hij op bedeesden toon:

„Maar mr. Van Brixen, ge waart toch zoo vriendelijk om mij deze voorwerpen te schenken. Herinert ge u dat niet meer?”

„Wat? Ik?”

Ik zou u die voorwerpen gegeven hebben?! Ge droomt,” schreeuwde Van Brixen opgewonden.

„Ik droomde volstrekt niet,” hernam Baxter

„ge hebt ze mij gegeven, toen uw huis voor afbraak werd verkocht. Drie maanden geleden!”

„Wat? Ben ik drie maanden geleden hier geweest? Vanochtend heb ik voor het eerst weer voet op Londen's bodem gezet, waar ik sinds een half jaar niet geweest ben.”

In Baxter steeg nu een vreeselijk vermoeden op, doch hij durfde het niet te uiten.

Twee dagen geleden had hij een brief aan het adres van mr. Van Brixen ontvangen en dezen overhandigde hij nu aan den geadresseerde.

Van Brixen las het schrijven.

Hij uitte een kreet van woede, toen hij den inhoud gelezen had en viel half bewusteloos in een stoel neer.

De inspecteur had het papier, dat op den grond gevallen was, opgeraapt en las het volgende met steeds stijgende opwinding:

Mr. Van Brixen.

De straf, die gij thans door mij ontvangt, is weliswaar hard, doch volkomen verdiend. Uwe bezitting is verdwenen, met den grond gelijk gemaakt, uw antiquiteiten zijn naar alle winden verstrooid, slechts eenige onbeduidende kleinigheden zult ge daarvan terug vinden. Deze toch zijn in het bezit van inspecteur Baxter.

Ten aanzien van dezen heer verzoek ik u als de echte Van Brixen de belofte te houden, die ik als valsche Van Brixen deed en hem de voorwerpen, die hem zoo veel plezier deden, als geschenk te laten houden, want hij heeft een belooning verdiend; niet wegens zijn scherpzinnigheid, doch wegens de vele diensten, welke hij mij zoo zelfopofferend bewezen heeft.

Moge deze les een vermaning zijn voor de rest van uw leven.

Begin een nieuw leven en denk nu en dan nog eens aan

JOHN RAFFLES.”

De volgende aflevering (Nr. 551) zal bevatten:

DE VERMEENDE SPOORWEGDIEF.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2 $\frac{1}{2}$ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885